

BESIDE U JATU

15. SUSRET BARBANSKIH PJESNIKA

BESIDE U JATU

15. susret barbanskih pjesnika

Nakladnik:

Kulturno - umjetničko društvo BARBAN

Za nakladnika:

Marino Broskvar, predsjednik KUD-a Barban

Urednik:

Denis Kontošić, mag. educ.

Koordinatorica Susreta:

Nives Trošt

Crtež omota:

Nika Broskvar, učenica 2. razr. Tehničke škole, Pula

Grafička priprema i tisak:

GRAFIKA Režanci

Naklada:

350 primjeraka

Organizatori i domaćini Susreta:

Kulturno - umjetničko društvo Barban

Općina Barban

Turistička zajednica Općine Barban

BESIDE U JATU

15. susret barbanskih pjesnika

Barban, srpanj 2025.

KRELA ZA KOREN BARBANSKI

Petnajsti barbanski pjesnički susret BESIDE U JATU... Lipi okrugli numer. To ni dvajset, dvajset i pet eli pedeset. To ni nanke osavna-jst, kako nika zdrilost, punoljetstvo. Ma, dobro i lipo zvoni, pokle okruglega jubilarnege, desetega susreta 2020. lita. Rabi se ten veselit, rabi zvonit, kantat, svirit, se činit! Još jedan škalin je priskočen ud nas malih ki rivamo kapit ča je bit u jatnen jatu kada oštar vitar striplje, ko je daždno i mrzlo, kada se ledenina u sve kosti riva. BESIDE U JATU su vero jato, su arka ud Noe, su barka, su čvrsta krela ka i ud kragulja, za se škapulat, za živ ustat, za letit zgor vode i zgor vognja. Kada ti to jato donese željeni mir i toplinu, kada te zdrhi ubajdu, kada ti tilo treputa ud kuntenstva, kada biš rada da to podura za vik vika, vontar znaš da je to tvoja najbravija kumpanija, tvoje naredno jato, tvoje klupko, tvoja striha, tvoje spasenje.

Petnajste BESIDE U JATU... Ča već, kad prija? Dite ko se je rodilo kada i BESIDE, sada je finilo osnovnu školu, će pojt u srednju, će pojt z Barbana u Pulu, vidit veliko doprto more, vidit Arenu i Đardine, Lungo Mare, doživit kakovu novu ljubav, mrvu zdriliju. Ta dica deboto više nisu dica, aš će vreda dojt do 18 lit, do punoljetstva. Tako i mi, ten smo sada napro bliže. Zaorali smo lipu brazdu, reste ništo uzada nas, je i ploda vidit. Ne sramujemo se ud ninega i za niš. Zdigli smo još više tu našu milu istrijansku, barbansku, čakavsku besidu, ku u niko vrime nismo kušeljali ni duperivali jušto kako rabi, smo se je malo kako sramovali, skrivali se i ud nje bižali. Aš, to je bila greža besida za certe, besida sela, zemlje, pota, blatnih i žuljevitih ruk, nikako nenaredna za lušo društvo, za grad, za lušecu... Pak, smo se, fala dragen Bogu, utriznili i rekli sebi i svitu da je to naše bugastvo, da je to naše trdo korenje i naš fundamenat, da je vona, ta naša besida, u žilah nan, ka i krv nan tepla i napro potribna, i da nikad maj mi ud nje više nećemo bižat ni se skrivat.

To su BESIDE U JATU... Arka štanja ud Noe, za sve nas, naša su to raširena krela, naše življenje i spasenje, za sve une ki to žele i ki rivaju to kapit. Voči smo tako doprli svoje, dopiremo he i drugin, ki to

žele. Ki neće, neka i naprid spe, a mi ćemo po svoju naprid. Dragat i milovat ćemo našu domaću, barbansku, istrijsku besideu, držat je u jatu za sve une ki će se pena rodit, ki će se nju navadit kušeljat i ki će je ka i mi volit i naprid na pleći nosit. To su naše BESIDE U JATU, naša vela dota i čisto zlato za još nerojene. Kada krstijan to riva kapit, vontar je zajno škapulan i škapulan je njegov svit za naprid. I ne triba to ninen rivat čuda ni na silu ko za to ne bada. Ko ćeš, daj; ko nećeš, ne moraš! Mi smo i ćemo naprid sve to rivat, aš je valor ka i more sinje i dimboko, ka i nebo visoko, i forca je to nezmirna i forcu velu nan svin daje.

U ovogodišnjoj zajedničkoj zbirci pjesama barbanskog pjesničkog susreta BESIDE U JATU, petnaestoj po redu, kao svjedočanstvu jubilarnoga 15. susreta barbanskih pjesnika, okupili smo opet lipu škvadru, lipu kumpaniju pjesnika, njih deboto 50. Imamo se čemu radovati, kada se za skup prijavi 48 pjesnika, te kada za tisak u zajedničkoj zbirci pjesama bude izabrano, gotovo uobičajeno, opet više od 100 pjesama. Ove godine imamo do sada najveći broj pjesnika, čak 48, a što je značajno više od godišnjeg prosjeka u 15 godina, koji iznosi 36. Pjesnikinja imamo 35, također najviše do sada, što je značajno više od godišnjeg prosjeka žena u iznosu 26. Muškaraca imamo 12, nešto manje nego lani, ali još uvijek iznad godišnjeg prosjeka koji iznosi 10,3.

Beside u jatu	1.	2.	3.	4.	5.
Godina	2011.	2012.	2013.	2014.	2015.
Broj pjesnika	18	26	33	29	30
Žene	16	19	20	20	22
Muškarci	2	7	13	9	8
Broj pjesama	29	45	66	61	74

Beside u jatu	6.	7.	8.	9.	10.
Godina	2016.	2017.	2018.	2019.	2020.
Broj pjesnika	37	43	39	35	43
Žene	26	31	27	27	32
Muškarci	11	12	12	8	11
Broj pjesama	86	88	85	76	86

Beside u jatu	11.	12.	13.	14.	15.
Godina	2021.	2022.	2023.	2024.	2025.
Broj pjesnika	36	38	42	45	48
Žene	26	25	29	33	35
Muškarci	10	13	13	12	13
Broj pjesama	84	88	104	104	105

Dobna skupina (god.)	do 20	21 - 40	41 - 60	60 - 80	preko 80	Sveukupno
Broj pjesnika	15	4	8	19	2	48

Dob pjesnika je i ove godine uobičajeno u vrlo širokom obuhvatu, od najmlađih 12-godišnjaka iz Osnovne škole Jure Filipovića, Barban, pa do dobi s navršenih 8 desetljeća življenja, njih dvoje. Najveći je broj pjesnika ponovno u skupini 60+, njih 19. Međutim, raduje nas podatak da i ove godine imamo više mladih pjesnika u dobi do 20 godina, njih čak 15, od čega čak 11 mladih pjesnika OŠ Jure Filipović, Barban, zahvaljujući njihovoj učiteljici Maji Griparić, profesorici hrvatskog jezika. To je izuzetno važno, jer su to oni na kojima ostaju BESIDE, to je temelj budućnosti i opstojnosti barbanskog pjesničkog susreta.

Broj izabranih pjesama je i ove godine iznad 100. Izabrano je 105 pjesama, što je značajno više od godišnjeg prosjeka, koji iznosi 79. Tiskanjem ovogodišnje pjesničke zbirke, imamo do sada tiskano, u 15 dosadašnjih zajedničkih zbirki, ukupno 1.181 čakavsku pjesmu, gotovo 1.200 pjesama, a to nije malo. Za zaključiti nam je, kako smo to već i prijašnjih godina ponosno isticali, da donijeti preko tisuću pjesama na oltar domaće beside, kao nemjerljivi doprinos očuvanju te naše mile, barbanske beside, za čitanje, za učenje, za ličit dušu i tilo, ipak nije mala stvar i možemo se time izuzetno ponositi, hodati Barbanom, Barbanštinom i šire visoko podignute glave.

Pjesme ovogodišnjeg 15. barbanskog pjesničkog susreta BE-SIDE U JATU 2025., verš do verša spleteno, zdrilih ka i jabuke zlatne, ugodno, uhu i oku kvalitetnih, svako lito sve boljih, svidoe uno svoje, da življenje je lipo i dobro dokle je ga i dokle je nas na ten svitu. Zrekli smo čuda lipega i uvo lito, namotali joped lipo klupko fine preje:

„I ščī mōja, tō je šuštānca! / I nīkad ne zābi / Čā je nāša užānca!“ (Gracijela Putina); „Barban je moj grad / Tu san se rodija / Mladost provodija i starost doživija. / Tu bih i umrit rad...“ (Milenko Baćac); „Barban je / od starine gradić / u ken je lipo život...“ (Tarčizio Čizo Bastijanić); „...Tu su sidili naši pradidi, didi i oci / I pili dar neba, zemje i trsi, zaprt u boci...“ (Mirjana Berneš Glavinić); „...Dokle nan srce tuče i gre, / bit će i ljudi, i vina, i fešte.“ (Lana Broskvar); „Kroz žile mi teče ta istrijanska krv, / škura i forca kako teran...“ (Nika Broskvar); „...A ča imaš doma, blizu, / najbolje vidiš kad poješ daleko...“ (Eda Budić); „...Tako je to u životu, dva prava Glavanca / za dvi sestre iz Sutivanca / volimo se i štimamo...“ (Jasna Bulić); „...Od ničesa si čuda prokura, čuda put i laćan osta...“ (Miranda Butković); „...biš mi bila rekla: „Garofula moja, / tornaj se doma, jer tu si na svoj, tu je zemlja tvoja!“ (Edita Dolfini); „Črno vrime trdih noći / smih uša je / kako da ga ni ni bilo...“ (Drago Draguzet); „Môre upěre svě grđo, ča je u sřcu trđo. / Pāk nēćeš nānke znāt, a jubāv čěš spoznāt...“ (Biserka Drndić); „Hiti oko tamo priko / di galebi kolo vode, / di srid mora zvire zora...“ (Nevia Glavinić); „Neću te nikad ćepat, / Ali ću se vjka rad u tebi fmat. // Moja. / Istra...“ (Sara Grgorinić); „...hārta na sūze zadāje, / sūze māteline su střle besīde...“ (Živka Kancijanić); „...življenje, bilo kako bilo, / to je zapleteno pletilo...“ (Elis Konović); „...Nami je lipo / dok nas ljubav / grije... / Proliće je u nami...“ (Alen Kontošić); „...Môre prěz krāja. / Dõprla se / vrāta ud rāja...“ (Denis Kontošić); „Ljubav je una prava / ka ne dojde / u jedan dan...“ (Divna Kontošić); „...Orišanac se u duši štiman / jer san prve korake u školi / tote učinja...“ (Mario Kontošić); „...Tvoja ljubav i dobrotu / ustat će dio naših života...“ (Anita Koroman); „...tvoje ruke me bliže stišču, / usta meka ljupce išću...“ (Nevia Kožljan); „Ki je ũzeja / svīt / i na krīvi krāj / ga zavrtīja?...“ (Dheeba Kožljan Škabić); „...Učer san pensala / da si najbolji mladić / na svitu...“ (Lucija Krelja); „...Jučer moji didi, a sutra se fidan, doj će i moj Vazan...“ (Milan Pačić); „...Pak, ča ko jušto danas mora padat daž? / Jutri će novo cvīće zajt...“ (Ana Paus); „...Uživan, plaćen i srićan naprid gren... / ... Sunčeve zrake kroz grane / z mekima prsti mi lice bukivaju i miluju...“ (Marko Pekica); „...Nasmijmo se / i zakantajmo po našu / vnu lipu kantu našu...“ (Elia Pekica Pagon); „Čovik san ljubavi i mora, / sve luke svita san ubaša...“ (Bartol Pereša);

„...bukaleta se toči, štorije se kaživaju, / tu srce je doma, u našen kraju...“ (Alida Perkov); „Mladići i divojke / spovidi su nan rekli svoje...“ (Damir Pletikos Koroman); „...bilo je zlamenje, / na traljama se nosilo veliko kamenje...“ (Đildo Pliško); „...Lîpa si mi mōja šćî / ma tēbe dōma nîkad ni...“ (Marija Rojnić); „...Zagŕni me / da me nîč ne leđî, / da se ta teplîna / frmâ...“ (Nives Trošt); „...Dice nideri, / Nanke babe i dida / Nideri ni viti...“ (Stefani Trošt); „...Zahvâlni za mîlost živōta / Svě radōsti, mûdrosti, trpljênja...“ (Loreta Ukota); „Ni mi ni teplo ni zima, / sve je kako triba...“ (Nina Vale); „...Ma je bilo lipo po selu klatiti, u prahu trilju igrati, / ... niš ne imati, a se smijati...“ (Inda Zenzerović); „...rože su uvenule / od velike tuge...“ (Ana Blarežina); „Triba spati poj. / Eko, gremo počinuti za novi dan!...“ (Mate Bužleta); „Nedilja služi da se / fameja okupi...“ (Nika Bužleta); „U lušjeri ugnjišće gori, / mojemu didu ledeno ni...“ (Anastasia Glavinić); „Anđeli su letili, cviče su nosili...“ (Angelina Kolić); „E, kad smo muku učinili, / homo kruh umisiti...“ (Filip Kolić); „Tar ognjište je lipo kako god obrneš...“ (Tina Medvid); „Svu volju i ljubav / zavisíš na komoštru...“ (Nea Šverko); „Lipo diši z ognjišća...“ (Kate Učkar); „I zrmáni z grada dojdu u selo. / Forši je malo / Ma je u srcu velo...“ (Nika Učkar); „Fameju zvati i za banak sisti / i pojisti...“ (Nika Učkar).

Svako lito tako rečen, pak ču i uvo, jubilarno, petnajsto. Sva-ko lito pišemo sve bolje, naresli smo i restemo i naprid. Ni tega za ča nismo kapaci reć besidu, ma vajka lipu, za naprid potegnut, a ne za hitat pod noge, nego vajka z krijancijon i poštovanjen. Takovi smo mi Barbanci, nećemo ufendit, a kapaci smo reć doprto prez se skrivat, mogari pokle se i kajali, ma vajka za pravicu ud krstijana, Boga i svita. Barbanski pjesnici su pozitivci, su krstijani, su za dobro delat i načinit. Barbanski pjesnici nisu trubasti ni trubili, vajka su njin oči doprte, ma ne za škrtáčat eli trupat spod rebri eli u bubrige. Voni će reć ča triba svaken, ma vajka z krijancijon, vajka u rišpetu, z željon za boljitak krstijana i njigove fameje. Ki će kapit, to je dobro; ki neće, neka mu bude ža. Poete su u mušken svitu nike pute vragu na putu i najraje njin se podsmihne, a voni za to ne haju, svoju dobro znaju i lete zgor svih tih ča bi se narugali. Zuz to škapulivaju besidu domaću za pokoljenja još nerojena.

Pak, za uvo lito, petnajsto, san i ja, kako urednik, donesa moj mali dar na oltar: akcentuira san, stavi ja naglaske, po mojen izboru, na pjesme 7 barbanskih poeta (Drago Draguzet, Biserka Drndić, Živka Kancijanić, Dheeba Kožljan Škabić, Marija Rojnić, Nives Trošt, Loreta Ukota). To je moj dar njen, moj regal, za pokazat da bi tako rabilo našu domaću besidu notat, ko će uni ki se pena rode znat po našu kušeljat. To su note naših besid barbanskih, ke mi samouki i ne moramo znat, a za sve une naprid, ko njen z kolina na kolino ne prihitimo, almeno neka ustane zapišen izgovor z akcenti, pak će znat to pročitat kako rabi i tamo pokle par stotin lit.

A poruka, ka i svako lito, vajka je una svejena: Pišite i naprid, dragi moji, u miru, lipo, za sebe, za druge, za Barban i Barbanštinu, za ti trdi naš koren barbanski! Zvonit će naprid vaše beside, pojt će u svit, svitlost vela će bit. I ne daj se Bog nikada sramovat te naše mile beside! Budimo srićni ča je imamo, ča još je živa, ča ćemo dicu našu, nuke i pranuke, još vadit tako, po našu, kušeljat, ča ćemo tu našu dotu srčano naprid nosit još miljare i miljare lit, za sve une ki se još nisu nanke rodili, a štimat će je stešo i volit ka i mi. Lipi i mili moji, srićno van bilo, zdravo i kurajno! Vidimo se i klitu, 2026. lita, u Barbanu!

Orihi, par dan pokle Vazma, lita Gospodnjega 2025.

Denis Kontošić, mag.educ.

Riječ
pjesnika
2024.

GRACIJELA PUTINA

gošća susreta i zbirke

Rođena 17. 8. 1964. u Brajkovićima (Općina Kanfanar), gdje i živi. Osnovnu je školu polazila u Sošićima (1970.-1973.) i u Rovinju (1973.-1978.). Srednju je školu završila 1982. u Rovinju. Zvanje odgajatelj je stekla u Puli (Pedagoški fakultet u Rijeci – nastavne djelatnosti Pula). Radila je u jaslicama i dječjem vrtiću u: Vrsaru, Rovinju, Rovinjskom Selu i u Lupoglavu; na radiju (Radio Eurostar Umag, HRP-Hrvatski Radio Pazin, Hrvatski Radio-Radio Pula); na televiziji NIT u Pazinu; u tisku: Slobodna Dalmacija, Istarski Glas, Valentina, Glas Istre, La Voce del Popolo; u izdavaštvu-marketing; u osiguravajućim kućama: Jadransko osiguranje i Helios osiguranje-voditeljica zastupništva za Istarsku županiju; paralelno je njegovala nemoćne osobe u domovima za odrasle ili u njihovim domovima, a od ranog djetinjstva radi u obiteljskom restoranu. Danas prati kulturna zbivanja u Istri i o tome piše na net portalima, kao i na Facebook stranici ART-Ist-i. Od 2014. je u mirovini. Slika, svira, pjeva u crkvenom zboru, fotografira, snima, reciklira različite materijale u kući svojega djetinjstva, okružena mnogim kućnim ljubimcima, voćkama, lozama i cvijećem.

Kao pjesnikinja otkrivena je u osnovnoj školi, u Rovinju, te je svoje stihove govorila u Raklju na Susretima na dragom kamenu i objavljeni su joj u Modroj lasti i u Panorami. Sudjeluje na raznim manifestacijama u zemlji i inozemstvu, uz brojna priznanja i nagrade. Godine 2023. pobijedila je na Međunarodnom pjesničkom festivalu More na dlanu, koji se tradicionalno održava u Puli i Rovinju. U Italiji su njezini ljubavni stihovi iz pjesme "ERO UNA MARIA MADDALENA" proglašeni kao najljepši ljubavni stihovi Italije za 2020. godinu, te je ta pjesma uvrštena u talijansku Antologiju najljepših pjesama Italije. Njeguje dijalekte, prvenstveno one koji se govore u Istri, a ponaosob Istriotto, istromletački i labinjonsku cakavicu, te piše na tim jezicima. Literarni opus joj je preveden na nekoliko svjetskih jezika. Idejni je začetnik i organizatorica glazbeno-pjesničkih susreta "SUPA U MALOJ BUKALETI" , "NAŠA ŽENA" i "SVETI

VALENTIN-U SVAKEN GRMU PIR" u Općini Kanfanar. Od osnutka udruge Dvegrajci, za promicanje i valorizaciju kulturnog i prirodnog nasljeđa Kanfanara i Kanfanarštine, njena je članica.

Gracijela je duhoviti veseljak i rado viđena u društvu. Ima širok krug poznanika, suradnika i bogatu korespondenciju. Nema televizor u kući i živi uglavnom povučeno, mirno i skromno.

JÖŠ JE DO NÖČI

Děca po kôrti teču i škîče!!
Čřčki po tēplen čřčē!!
Spěkla je krùh i ùžinu prontāla.
Svī su jīli
Nikujī su se i nāpili.
Ōna pösudu pēre
Svē regulīva i dištrigīva.
Facô njôj se za čēlo takīva.
Čřna tarvērša je bīla - svā od mukē.
Svī u hlād bižē.
Po přsi je svā mōkra
Od slāne "vodē".
Ne znā čā če přje
Smūčena je svā
Jöš je do nōči...
Sāmo da ne bī kī kapitā.

GRÊMO TRËGATI

Tâto, u nëbo si glëda lïto dân.
Da ne bë pàda gräd
Da li će pàsti dâž
Ča će mräz puštïti.
Kopäli smo, gnjojïli, öjčali, kûse bräli, cimäli,
povëzäli
I kavadänju kăko pöstelju reguläli.
Säd smo dõma dõparli štënu.
Stëgli gûmu, öprli băčve i svû konõbu.
Škâre, brënte, šïči i karatëla -
Tò grê s năs u bräjde.
Sûtra grêmo trëgati!
Mï žëne smo spëkle krüh
I u jûtro je užina prõnta.
Susëdi i prëteljï çe nan pumõči.
Kantäti čëmo, štõrije puvidäti i trëgati.
Brënta za brënton i grõjze grê u băčvu.
Grõzdi su bûli - žûti kăko cekîn.
Unë lïplje pûštamo za zubäti
I za se pufälïti š njîn.
Grõzd na İstru spudubâ
I mï se ponõsimo s tîn.

ZAVAJÔN

„Glêj, san pöbrla jâja
Čěš da ti činîn zavajôn?“
Bäba je u čikari tûkla i tûkla
Dvâ žutânjka i dvî žlïce cûkera.
Přvo su jâja bïla crlêna, pak narânčasta
a käd su dõšla žûta i tã krêma postäla gûsta
z žlïcon san napûnila si ûsta.
Bäba Marïja me je, unäko priz zûbi,
Poli špäher bükila u lâse.
„I ščï mõja, tõ je šustânca!
I nïkad ne zâbi
Čä je naša užânca!“

MILENKO BAĆAC

Rođen je 27.1.1954. Završio je srednju školu za mesara te radio pola života kao mesar u *Mesoprometu*, Pula, a potom do penzije u *Vodovodu*, Pula. Vrlo je svestrana osoba.

Njegova strast su čitanje, proizvodnja raznih domaćih proizvoda, gljivarstvo, harmonika i pjevanje. Živi u Draguzeti.

DEBOTO LEDEN SAN TE DOČEKA

Švićen i tečen ti oko hiže
Da me tvoja stara ne vidi.
Još san jedan put zašvika, frma se 20 metri niže.
Lampadina se je nažgala, vrata zaškripala.
Pensan da će doć moja mala,
Ma je stara brža bila, na njoju je kantridu sila.
Da hćer niki išće, je stara marigala.
Čeka san je, svi se sledija, drhta od zime.
Stara je ćutila aš je brek name laja
Ma me ni moga vidit. Ja san se zad korune taja.
Stara se je štufula i pošla je spati.
Breku san mrvu mesa hitija, ni više laja
A ti si me čekala i skrivala se zad vrati.
Došla si poli mene u zadnji momenat,
Već san stija doma poč.
Da greš spat, pidžamu si ubukla
Tvoja mat je već trdo spala
Unako sleđen san te čeka
Fala Bogu do mene si rivala.
Teplinju si mi donila,
Kako prut san drhta. Život si mi spasila.
Da nisi došla bija bin se sledija.
Tvoje me tilo tako jako steplilo.
Ja san voganj bija.
Čeka san te nikad ti ne zabin
Čekanje mi se splatilo
I nikad mi više ni zima bilo.

MOJI BARBANCİ

Barban je moj grad
Tu san se rodija
Mladost provodija i starost doživija.
Tu bih i umrit rad.
Barbanci su jako dobri ljudi,
Mrež njima je jako malo kukolja.
U podne eli u ponoći ko na Placu dojdeš
Lipu ćeš besidu čut
I sigur budi da ti nidan ne naudi.
Pišen i trudin se,
Znan da san malo zakasnija,
Foši bi ča od mene bilo,
Ža mi je ča nisan počėja prija.
Nastavit ću tako do 100 lit
A pokle ćemo vidit ča će bit.
Homo naprid i ne ubraćajmo se nazad
Štimajmo se još uvo malo ča nan je ustalo.
Sve ča je grdo bilo zabimo,
Domislimo se na lipo.
Nas ni bilo i neće nas ni bit
A Barban će ustat.
Čuda je Barbanci ki su ustali
A je hi čuda i po svitu.
Neka Bog živi sve Barbance,
Kadi god je ki, svima želin sriću!

SIROMAŠTINA

Ljudi se tornivaju z grada u selo,
Nikad su z sela hodili u grad
Aš na selu je bila glad.
Da lačni ne budu u gradu su našli delo.
Ki su mladići bili, divojke su si našli
Još ko su na delu bile.
Mogari ko su na fitu bili
Ni laka bila ma stešo su se snašli.
Vrime se je sada ubrnulo.
Velika firma ka je brode delala,
Polovicu je Istre hranila,
U nebesa je pošla. "Uljanik" se je zvala.
Starci se joped u selo tornivaju
Sve oko Pule hiže su pozidali.
Hiže svoje dicit će puštit
A uni žeke na svojoj starini umrit.
Ki je kmeštinu proda, nima se kamo tornat,
Njihova dica imaju svoju dicu, višak su u hiži.
Ustarali su, u rikoveru će finit
To su i prija mogli znat.
Furešti su sela pokupovali
Velike hiže z bazeni učinili
A uvi brižni ki su njin prodali
U gradu su siromahi ustali.

TARČIZIO Čizo BASTIJANIĆ

Rođen je 12.9.1939. u Barbanu. Arhitektonski je tehničar. Od 1963. god. živi u Puli. Neumoran je i vrlo marljiv barbanski kroničar. Promatra sve što se u Barbanu događa, te marljivo skuplja, dokumentira i stvara arhivu sa željom da se sačuvaju tradicijske vrijednosti i sve što je obilježilo prošlost Barbana. Svoje pjesme nije do sada objavljivao, a odlučio je to učiniti u njegovoj 86. god. na susretu Beside u jatu.

BARBAN

Barban je
od starine gradić
u ken je lipo živit

U Barbanu je
općina, crikva, škola,
butiga, medig, oštarija,
picerija, perfin i farmačija

U Barbanu ni bilo vajk tako
Je bilo niko vrime
da smo mi iz Barbana
pošli u niki drugi svit
da bi mogli bolje živit

U Barbanu danas
mladi ustaju
i lipe hiže uzidaju

Čuda je njih ki starinu tornaju
stare hiže rinovaju
i apartmane za turistiše prontaju

ČOVİK

Čovik kad je mlad
pensa da je Boga
za bradu ćapa

Malo se je kojena
aš življenje je
drugačija kvalita

Kad je malo uzdrija
se gambija
i malo drugašlje pensa

Sve više škrbi i pensa
kako bi sebi i fameji
bolje življenje prikura

Alora svaka stvar u životu
mora uzdrijat da se more
bolje duperat

MOBITEL

Čovik je jenu lipu
i korisnu stvar, mobitel, inventa,
pak sve manje u živo
s ljudi kušelja

Bi se stilo
malo s tin laškat
aš bi moglo, ne daj Bože, kapitat
da čovik zabi kušeljat

Kušeljat, kušeljat, kušeljat
i kakov put i zakantat,
pak će življenje
čuda liplje i laglje pasat

MIRJANA BERNEŠ GLAVINIĆ

Rođena je 16.10.1968. u Puli. Ljubav prema recitiranju iskazala je u OŠ *Jože Šuran* u Višnjanu, a potom je počela i pisati pjesme. Godine 1989. udala se u Frkeče, a od 1994. živi s obitelji u Italiji. Nakon duže stanke, opet je počela pisati poeziju na čakavštini i na talijanskom jeziku. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama *Beside u jatu*, *Verši na šterni* i u talijanskoj zbirci poezije *Lagunando*.

DAR NEBA I ZEMLJE

Uz more ko se kaj zikva zibje i šušura...
Spod zimzelenega pina...
Usidrila se od kovanega želiza pankina..
Jena vališa...ja...
I puna boca vina..
Oko mene note prosute po arji i moru...lito i mladost kanta
Galebi i tići mrež note hitaju anke svoju muziku...
Pak ne znan ku lete ili plešu z vitron pod krilo
Dite je hitilo bili kamik i stakleno more razbilo..
Tu su sidili naši pradidi, didi i oci
I pili dar neba, zemje i trsi, zaprt u boci.
Vališa... ja...
I prazna boca vina..

Cili život nismo niš drugo nego turisti
Ki pijemo muziku...
Slušamo nebo, zemju, more...
I gledamo kako ulovit sunce...

ŽIVOT OKO MENE

Tvoja priroda se opušteno odmara
napojena proljetnin dažjon
ki je na tiho pada cilu noć.
Duša moja nalazi hranu i mir
gledajući svu tu Tvoju lipotu.
Ispunjena ton snagom i spokojem
s radošću ulazim u ovaj novi dan s Tobom
darujući svoj mir svakom životu biću koje susrećem.
Ti si Život u svemu
ča je živo oko mene
Jer Ti si Život u meni!

BREK

Cilu noć študijaš kako biš uša iz hiže
Si skopa škuju u zemji za ujti spod mriže
Ugriza suseda za brgeše ki se z metlon od tebe branija
Čepa kokoš za krilo i napro je brižnu ranija
Ne moren više ljude pogledat u oči, jer laješ i hi ne puštiš spat po noći
Sav smrdiš po gnoju po ken si kopa za najti kosti
Z kozličon si se prez rogi stija bosti, sva dlaka je takana zate
jer si u praščaku pa u piš, na tebi ni čistega više niš
Ne me interesa kad ćeš se tornat ni kamo si poš, a,
Tako blatan i dišpetljiv, Bog daj doma ne doša!
Kad pasa kakov dan, brek se čuje sam...
Kad pensa ča je učinja, ga je perfinto sran, ...ga zaboli duša...
Kapi da mu nideri ni lipje nego u onoj hiži iz ke je uša.

Kad pasa kakov dan, anke čovik se čuje sam...
San zagrnula skopanu škuju i popravila mrižu, puštila breka u hižu
...ne importa ča spacka pjaštrele,
ča se dlake takivaju za divan, stolice, gradele...,
...ne importa ča mu je ušlo i je popiša puli špakar kalotinu
Ni ča mu dah daje na gnjilotinu
Jer kokoš mu je oprostila za slomljeno krilo
Kad ju je brek pogleda na milo
Sused mu je da meso od južine, oprostija mu je za brgeše zružene.

Mržnje mrež judi ne bi bilo
Da se navadimo od breka gledat na milo
Poslala bin ga mrež skarane svjetske glavaše
Da in pokaže čudesa ki dela jedan mali rep ki prijateljski maše

LANA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008. u Puli. Učenica je 2. razreda srednje Medicinske škole Pula, gdje pohađa smjer fizioterapeuskog tehničara/ke. Članica je KUD-a *Barban* te aktivna u njegove tri sekcije: literarno - recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi na Prnjani.

U MIRU

Kroz ča si pasa, kad si se rodija,
kroz ča si pasa, kad si dite bija.
Ma kroz ča si sve pasa, kad si naresa,
kad si sebi svoju dicu zgoija.

A sad, kad si star,
provaj sve svoje spomene
na ta leta
u miru spraviti.

GUSTO

Sprid mene boška...
Šećen...
Šećen kroz gusto.
Dajen se desno,
dajen se livo,
pasan mrež jene grane, pak
pasan mrež druge grane.
Niš ni vidit...
Zajden na put,
a kad ono, imala san ča vidit...
Sprid mene jako gusto,
veliki kup
šparug...

NIKAD JE JUTRI

Nikad su ljudi svi na kupu stali,
su se veselili
i harte igrali.
Vino pili
i dobrega pršuta i toplega kruha ili.

Danas su ljudi svi za se.
Nidan se ne pozna,
nidan z ninin ne čakula.
Svi su štufi svega.

Zato sad kantajmo, nek se zna,
svit ni još propa,
nanke neće.
Dokle nan srce tuče i gre,
bit će i ljudi, i vina, i fešte.

NIKA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008. u Puli. Učenica je 2. razreda Tehničke škole Pula, smjer arhitektonski tehničar. Članica KUD-a *Barban*, gdje je aktivna u tri sekcije: literarno - recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi na Prnjani.

NAJDI SVOJE FUNDAMENTE

Zapoštaj, nisi mimoza,
niki te mora zalivat i pazit,
ali resteš sama.
Zato učini ništo od sebe,
stani se, budi jaka,
ne skrivaj se jer znan da vridiš.
Svaki je tu za ništo,
nidan ni prez fundamenta.
Samo ga najdi,
najdi ti fundament radi kega si tu,
za kega živiš,
uni put ćeš čuda tega učinit...
Najt ćeš svoju vodu,
svoju ljubav,
svoju sriću, sve svoje ča meritaš.
Resti...

GRIH BI BILO POJ

Podno Učke,
na krvavoj zemlji i kršu
kadi bura šviće zgojena.

Ma kako da tu ne zustanen?
Tu kadi sunce topli naše more,
kadi se čuje naše domaće ČA i tepla besida,
kadi štabeli kažun stoji i povida štorije starega vri-
mena,
kadi boškarin, koza i tovar,
zuz zlatni i meki zvuk roženice i miha pasu,
kadi dido u konobi s pretelji briškulu i trišete igra
i na ognjišću zuz kanat gustu i slatku supu dela,
dok njen baba pršut, kobasice i tepa kruh protivna.

Kroz žile mi teče ta istrijanska krv,
škura i forca kako teran.
Tu san puštila svoje korenje kako stara ulika,
ma tu ću i zustat
aš su moji fundamenti dimboki i tu su još od davnih
davnin.

KORENI NE PUŠTE

Čujen kako da mi niki govori:

„Fermaj se.....fermaj se.....

Tornaj se.....tornaj se.....“

Ma si pensan ki bi me vraga zva,
ne obračen se, gren naprid u tujinu.

Kad odjedanput

ništo me odzad prene...

Grli me i ljubi dite,

moja sjena, moje malo ja.

I govori:

„Tu smo se rodile

i tu stani,

tu je tvoje mesto,

tu je tvoje sve,

a najvažnije tu smo TI i JA!“

EDA BUDIĆ

Rođena je 24.2.1969. god. u Pazinu. Osnovnu školu završila je u Žminju, a srednju školu u Pazinu. Do udaje je živjela u Maretićima. Udajom je Barbanka. Radi i živi u Žminju, ali dio vremena provodi u barbanskih Draguzeti. Pisati je počela nedavno. Sudjelovala je na pjesničkom susretu *Beside u jatu* 2023. i 2024. god. u Barbanu, *Verši na šterni* u Vižinadi i na recitalu *Josip Ozimec* u Mariji Bistrici. Pjesme objavljuje u časopisu *Kvaka*.

TETA PEPA NJIHOVA

Zasiguro je particela,
kadi živi Teta Pepa Njihova,
najštabelija u komunu.
Murve, bila i črna, delaju buli hlad,
hrušvić uzori prvo tih drugih,
a spod kolarice je stara barka
od nevoda z Milana,
najnarednija za nesilo,
pak tamo pobiremo jaja.
I takovih čudesi je nebrojeno.
Steši, najveći mirakul
su štorije ke, bi reć, tamo rodiju
kako nigderi drugderi!

SUBOTA JUTRO

Ples od bekari
i mladih ragači ki se vade,
tamo zad pulta,
koreografija altroke
“Labuđe jezero”!
Nosi se meso,
riže,
peže,
mota,
dodaje.
Otpiru se i zapiru vrata,
sríte se susedi,
prontiva se za poč na kafe,
zove se doma ča je jušto rabilo,
da se ne bi ča pozabilo!

Najbolje meso je u našoj bekariji:
nariženo z smihon,
posoljeno z dobrima željami,
popapreno z pozdravon,
u subotu jutro,
kad sretiš jušto svih
u toj butigi!

MEĐUGORSKE KARTULINE

Najbolji dar moru bit
palice od titana
ke zduraju tvoju pezu
ač put na kega se uputiš
bude u hip kambjan:
dojdeš drugamo
- ma jušto tamo kadi moraš bit!
Kad išćeš bolje
bude da od vajk imaš ono najbolje,
samo ti to niki mora reć.
Ku samo svakidanje stvari,
velike i male,
delaš najbolje ča moreš,
mirakuli će siguro doć.
A ča imaš doma, blizu,
najbolje vidiš kad poješ daleko
i kuntento se na svoje tornaš
z vrićon lagljon i jaćon,
pronton za je jopet napunit.

JASNA BULIĆ

Rođena je 30.8.1958. Po ocu iz Sutivanca, djevojačkog prezimena Medančić, a po suprugu iz Glavani. Živi u Vodnjanu, gdje je završila osnovnu školu. Srednju turističko-ugostiteljsku školu završila je u Puli. Poeziju piše od osnovne škole, kada su joj i objavljeni prvi radovi u zborniku *Čakavčići* (1972., 1973.). Bila je 15 godina članica Literarne udruge *Cvitak* iz Vodnjana, kada je sudjelovala u raznim manifestacijama poezije. Izdala je tri samostalne pjesničke zbirke: *Zajedno u ljubavi*, *U duši zauvijek dijete* i *Uzburkane misli*. Pjesme su joj objavljene u više od devedeset zbornika, gdje je objavljivala i duhovnu i haiku poeziju.

BIJA SI BIJA

Buntovnik s razlogom, pun adrenalina,
ovi svit si na bolje kambijati stija,
ma nisi riva, nisi riva,
deštin je od svega jači bija.
U duši roker, za nas heroj i jocker,
punih pluć si živija!

Bija si bija, sve ča si stija,
težak, sportaš i pravi mladić,
svuda letija kako i tić,
kako da si zna da ćeš mlad pojti kja.

Fermati te ni moglo baš niš,
sam sebi si bija najbolji outfit
i kad si bija disjokej, za sve pretelje ok.
Zato danaska za te neka ova rock glazba sviri
da naše duše umiri.
Po morskih vali s leterom u boci,
ove beside će i do tebe morem dojti.

Bija si bija, sve ča si stija,
na kušinu sa zvizdama sada spiš
i nidan na oven svitu ne more ti niš,
vajka si bija svoj mladi čovik!
U duši roker, naš heroj i jocker!

Govorija si da te život baš i neće,
da nimaš sriće, ma stešo se nisi da,
vajk si s kurajon naprid hodija
u bolje vrime si virova i nisi ferma!
Reka si mi prije nego ćeš poj,
da ni važno koliko je lit u našem životu,
nego koliko je života u naših lit!

DVI SESTRE ZA DVA BRATA

Mi smo van dvi sestre,
uženjene za dva brata,
živimo jena do druge
i cija život smo skupa
dileći i grdo i lipo, vero nan je lipo!
Ma štorija o nami jušto je za u kanat
i sad ću vam je poviti.

Moja mat i moja sekrva delale su skupa
na ekonomiji i vajka su se škercale.
Moja bi sekrva mojoj materi rekla: "Vrajža ona kola
ka su te z Dalmacije dopeljala,
ča se nisu rastakala!"
A moja mati njoj: „Muči Luce, ja imam dvi šćere,
a ti dva sina, mogle bimo biti prije!"
A Luca: "Ma ča, ča govoriš, moji sini za tvoje šćere,
to maj ne bude, dokle san ja živa!"
Ma, deštin je svoje učinija i
i dvi šćere za dva Lucina sina uženija!

Tako je to u životu, dva prava Glavanca
za dvi sestre iz Sutivanca,
volimo se i štimamo
jeni na drugoga pensamo,
ča ćeš lipše od tega,
živimo lipo u slogi spod ovega neba!

MIRANDA BUTKOVIĆ

Rođena je 8.3.1964. u Puli. Živi u Biletići s obitelji, gdje joj srce kuca u ritmu domaće zemlje i topline ognjišta. Već dugo, u trenucima tišine i nadahnuća, pretače dušu u stihove, posvećene našim ljudima, selu i dragoj Sv. Mariji od Zdravlja. U njezinim pjesmama odzvanja glas prošlih vremena, mirisi djetinjstva i ljubav prema korijenima. Do sada nije objavljivala svoje pjesme.

NAŠ UTAC

Svaki dan se ga rikordan
I s njin kušeljan
Kako je sve brzo pasalo
Kako bez njega, prazno je zustalo
Kako fali da urdina, zakune i zaviče,
Kakov je život bez bokuna sriće

Na laz uz drage, lac si stavija,
Repce lovija i potiho se smija.
Vajk si ništo povida, vajk mornaricu spominja
Svu Dalmaciju preplovija
S jarbola u more pa i živ osta

Od ničesa si čuda prokura, čuda put i lačan osta
Sve nan puštija, svih volija, ni mrava nisi zgazija
Daleko gori si pošā
Ma stešo si još tu
Kako da si jopet doša, i u javi i u snu
Utac naš zavajk si tu

MILKA

z Marčane za Hreljiće je pošla
70-tega lita u Dobranov korat došla
Lipa visoka radišna žena
I šćeran je dala lipa imena

Na kurijeru je s nas hodila
Sprid poli šoferu sidila
Svakega lipo pozdravila
I pelicu nosila
Kad smo rivali, drito bi u korat zavila

Nikamor se ni pačala, jušta i direktna
Poštivala svakega s puno rišpeta
Očima toplin, lipo te gledala
Osmjehom diteta, te nagradila

Delo je delala u trikotaži "Arena"
Milka je bila posebna žena
Uz zvuke makin i miris vune
Od krojarnice do peglaone
Znala je delati i kantati
Kako da najliplja zvona zvone

Boga je molila, Majku Božju častila
Važe darovala, cviče zalivala
Za sve ti Milka fala!
Kako da još čujen tvoj zvonki glas
"Ma ča fala – crikva je za svih nas"

EDITA DOLFINI

Rođena je 6.5.1978. u Puli. Djetinjstvo je provela u Hreljićima sa svojim nonićima. Nakon dugogodišnjeg boravka u inozemstvu, vratila se u svoj rodni kraj, gdje ponovno pronalazi korijenje i inspiraciju. Piše poeziju nadahnutu djetinjstvom, s ljubavlju prema svom kraju, nastojeći sačuvati korijenje i lokalnu baštinu čakavštine. Do sada nije objavljivala svoje pjesme.

BABA ZORA

Dok san mala bila,
s tobon san svo vrime pasala i uživala.
Vrime bi teklo, a ti si mi vajka lipa kumpanija bila.
Sve si me navadila, od kruha misiti do šiti,
od molitve do kako ljude i zemlju rišpetati.

Sve se domišljan kako smo po uličici do škole
hodile i pjesmice kantale,
obe bimo do Kujići sve na pamet znale.
A kad bi noć pala, s tvojim bin rukon najslade zaspala.

Lita su pasala i sve se domišljan,
kako nan je lipo bilo,
kako smo se smijale i kantale
i vajka štorice od davnine povidale.

Od susedi do zrmani, svih si rišpetala
i vajka biš niku pikulecu svima poslala.
Tvoje su se ruke nadelale, a meni najdraže bile,
magar su teškega dela provale, ma čuda su one
prokurale.

Babo moja, srce te još zuzame čuje
i domišlja se ka i da je učer bilo,
kako biš mi bila rekla: "*Garofula moja,*
tornaj se doma, jer tu si na svojen, tu je zemlja
tvoja!".

DRAGO DRAGUZET

Rodom je Barbanac, a rođen u Puli 1951., gdje se nakon školovanja zaposlio u *Uljaniku*. Od 1972. svira vijolin (usna harmonika), pjeva u crkvenom zboru i uči svirati crkvene orgulje, a 1978. počinje se baviti folklorom, kao svirač miha i ostalih istarskih instrumenata. Od 1980. izrađuje 6 vrsti izvornih istarskih instrumenata, te podučava njihovu svirku i izradu. Glagoljicu počinje pisati 1993., a podučava I druge u pisanju glagoljicom. Poeziju piše i govori od 1985. Objavio je samostalnu zbirku pjesama *Fina preja* (1994.). Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama susreta *Verši na šterni* (Vižinada), *Beside u jatu* (Barban), u zajedničkim zbirkama *Literarnog kluba Uljanik*, kao i u nekoliko antologija čakavštine. Osim poezije, piše i kratke priče iz života istarskog čovjeka. Živi u Puli.

VÎLIJA MÂLE SVETÏCE

Srîd môra znîçu gôre,
a brôd ôre brâzde
jôš od vrîmena dêbli i gâlij, zdâvna zorène,
tâmo z prâve bânde
tûne na lâko mîšaju drôbne vâle,
kâko da glêdaju jêli dôbar pût,
z lîva zmâka se Gôli
jôš ki hîp
po ûljnemu môru lîne bonâce
u vâli čeka nâs mûlo,
zâd njêga zvonîk od Gospôje,
a kûće, kâko na slîki, mîlo uzîdane
i čêljad nasmîhna,
večerâs je plês, tãnac, tãnec
zûz mêh, mîh, mišînu
zûz sopêle, roženîce, tororò.
Jôš nîste razumîli, nîste razumîli
kadî sãn na vîliju Mâle Svetîce êli Gospôje.
Bôga u Lopâru.

PONŮDBA

Pökle spövida
na prăvu Bögä
zamŭkle su beside
i ubšile se za špirŭnce pečine
kăko pô tíci i pô mši
nănka ne zliču, u străhu
od svitla u nŏci nevĭdnh,
Ča?
Ča ĭmajŭ ča rěc na mučěc,
a ponŭdba je u dôbroj vĭri
na mĭlo spišěna
SRĬĆNO!

PLĂMIK SVICÊ

Črno vrîme trdih nôci,
smîh ũša je
kăko da ga ni ni bîlo
u pjěsmi nîka žŭka besîda,
zăd stolôn stolîca prâzna
i pijăti z îcon prâzni,
da nazdrăvin z mižolôn
pûnin ničesa,
ěko rěka săn ti mălo mi je čŭda
săm sŏbon se pogovărăt,
păk ti učîni kăko i ča mŏreš i čěš
za lipôtu življěnja,
a ja mŏren čekăt,
molît, ljübît i trpît.

BISERKA DRNDIĆ

Rođena je 15.12.1959. u Puli, s djevojačkim prezimenom Camlić. Do svoje 14. godine živjela je u Camlići. Nakon toga se s roditeljima i sestrom preselila u Pulu. Završila je osnovnu školu u Barbanu, a srednju školu i Pedagoški fakultet u Puli. Po zanimanju je diplomirana učiteljica razredne nastave. Svoj radni vijek započela je u Osnovnoj školi *Neven Kirac* (sadašnja OŠ *Šijana*), gdje je radila do mirovine kao učiteljica razredne nastave, a od rujna 2023. je u mirovini. Ljubav prema poeziji je njegovala i kod svojih učenika. Pjesme je počela pisati u srednjoj školi i nastavila sada u mirovini. Živi u Puli.

TRĎA GRÖTA

Käd se vřžen u tvôj hläd,
zâbin na svôj jäd.
Na tēbi, třdoj gröti, ležîn
i tvôj jazik kapîn.

Ča mi povídaš, dök me u môre rivaš?
Svrâgon svě pūšti i živi živôt z gūšti.
Nemôj čüda pensät. Vrêda čěš se rabijät.
Svît ni kâko râbi. Svě grdo zâjno zâbi.

Pensâj na svôje zdrâvlje
aš pôc čěš u ocät, zasprâvlje.
Čüda hi je, u tvojîh lît, pôšlo vrêda na unî svît.
Möči nôge u lîpemu môru. Čüda njîh to ne möru.

Môre upěre svě grdo, ča je u sřcu třdo.
Päk nêceš nânke znät, a jubâv čěš spoznät.
Na tēbi, třdoj gröti, ležîn
i tvôj jazik kapîn.

Ča mi trîba si znâla.
Sěbi si me tornâla.
Fâla, fâla, fâla!

LINÂRDA

Käko mâlu me măt Linârda zvâla,
aș zâjno potēc nîsan znâla.
Văjk sãn nîku skûžu imâla,
dök se ș njôn nîsan svădit rivâla.

Unî pût bîn tēkla ča trîban ućinît,
ko ne bi mi žlěpa mōgla doletît.
Ja parân da Linarda nîs bîla,
kăd bîn stěšo dēlo ućinîla.

Săd kăd sãn u lėti,
Linârda mi jōped u pensîr dolėti.
A ja ne znân lîna bît
i gambijăt bîn stîla ti svît.

Zâjno bîn nîšto dēlala, zalîvala, vřta kopăla,
kûhala, z pijăti rōmpala...
Dök se ne bîn štufăla
i od trûda na pōstelju păla.

Săd bîn trîbala lîna bît
i mălo se umîrît.
Od Linârde ni L ni zustălo
i čûda se tēga gambijălo.

Ma ne bi mi mōja măt,
ko bi žîva bîla,
nîkad vîše Linârda govōrîla.

ŠVRÄKA

Jëna lîpa švräka, čfno - bêla,
ča na mojën barkûnu dëla?
Učër i danäs mi nîšto govôri,
försi da me völi?

Ne käpin njojî jazîk,
ma znân da dăž pježâ njojî krîk.

Dăž je i pŕvi pût donësla,
svôja ùmida krëla strêsla.
Na ôgradi je kăko na kôzru šëčäla,
păk se ôko sêbe zaglêdala.

Săn je slîkat pensäla,
ma z pöstelje se nîs dâla.
Kăko šempijăna sän bîla.
Poletît sän je puštîla.

Ună säd na krôvu kričî i kričî.
Môju dûšu lîči i lîči.

Măt je mëne i đîcu švräke zvăla,
aš smô kričäle zgôr njôje glavê.
Văjk smô se räd tēja smijăle,
i mrëž sôbon škercäle.

A säd, tăren sùze
i čûjen dăž
ki păda prîko mōje rûze.

NEVIA GLAVINIĆ

Rođena je 25.1.1959. u Puli, u kojoj je provela djetinjstvo i mladost, gdje je završila osnovnu, srednju ekonomsku i Višu ekonomsku školu. Po ocu je iz Prhati, a po mužu Barbanka. Majka je dvoje odrasle djece. Pisanjem stihova počela se baviti u nižim razredima osnovne škole, na književnom jeziku i na čakavštini. Pjesme su joj objavljene u školskim, katoličkim i priručnim časopisima i knjigama. Godine 2017. objavila je samostalnu zbirku pjesama *Ča topli dušu*. Živi u Barbanu.

ČA JE BILO JE PASALO

Noć je škura, pada rosa,
ne vidin ni prst sprid nosa,
samo dah tvoj poli uha...

Ćutin, nešto se tu kuha.
Rekla san da me ne tičeš,
poli mene da ne švičeš,
ma od tebe ni koristi,
vajk po svoju, vajk si isti.

Tvoje ime uši bode,
ja san žedna na srid vode,
daj mi mira za navike,
nažgala san tvoje slike.

Ča je bilo je pasalo,
sriće malo je duralo,
štufa san te priko guta...

Hodi, makni mi se z puta!

Ćapala san bolju sreću,
više s tobom posla neću,
študijan u bolje dane
da u srce drugi stane.

Sad se samo još šperan,
poli tebe kad pasan,
da se neću ubrnut
i za tobom ni zdahnut.

DRAGI MOJ TATA

Dragi moj tata, eko, sad bin ti rekla
da ja san se kalala, tamo od kud san potekla,
tu u tvoje kraje i na tvoje grude,
sudbina je stila i moj život da bude.
Znaš da ni mi lako tako govorit,
aš čovik za nazad ne more hodit,
ma kamo god pogledan, tu bin stila bit,
ašto vidin tebe i tvoj rojeni svit.

Tu, zajno priko strane, kadi si se rodija,
i meni je život deštin učinija,
kako da si svojon krvi natopija staze,
da i tvoja dica po njima polaze.
Ljubav me je moja tamo dopeljala,
da se jedan dan i ja Barbanka buden zvala.
Vero ni mi ža, ašto u tvojemu kraju
kako doma svi me po tebi poznaju.
Pitom je ti narod i svi, ki su te znali,
rada se domisle i reču da njin fali
takovih ljudi ki su kako ti kantali
i, vajka kuntenti, desnu ruku dali.
Ti si zna poštovat sve, i svoje i tuje,
i diga si glas za pravicu da se čuje,
vajk pronat za delo i za kumpaniju,
zaspravlje i za škerac, da se ljudi smiju.
Za svoje trude nikad nisi bacilja
i za svoju zemlju si zdravlje regala,
ma od svega ti je fameja bila najvažnija,
a najviše tvoja Zora ku si najvolija.

Kantat po domaću me nisi navadi,
za to danas ne baciljaju naši mladi,
ma valcer i polku smo rado zaplesali,
dok nas grdi deštini nisu frmali.

Grda te je bolest uzela prerano
i da ustaraš ni ti bilo dano...

Sada tebe ni, daleko su ti dani
kad u školu si hodija tu na Prnjani,
a tu ti je i zadnji dom suđen bija...
Sad je s tobom i ona ku si najvolija.

Ustala san sama, tu blizu, priko strane,
gledan zadnji dom, kadi su moje grane.

Najmiliji moji, ki ste mi život dali,
od vas iman sve, ma bez vas mi čuda fali!

NA SRID MORA RAJ NA ZEMLJI

Kada projdeš lungomare,
Puntiželu i Fažanu,
zagrabi to plavo more
da ti zabljesne na dlanu.

Hiti oko tamo priko
di galebi kolo vode,
di srid mora zvire zora,
i daleki brodi brode.

Tu se more z nebon ljubi,
kada dan zapire oči
i misečina zlato sije
na pučini u srid noći.

Još je zdavna neki barba
učinija raj srid mora,
neka svi svit more vidit
to blago brijunskih dvora.

Ča ni bilo, se stvorilo
i intrade i đardini,
z svega svita dobrenani
oleandri, palme, pini...

Blago se je nakotilo
i beštije svake vrste...
sve od mora pa do neba
tu Bog stavi svoje prste.

Sad se narod z svega svita
prepeljiva priko mora
da se divi toj lipoti,
čudesima rajskih dvora.

Na srid mora raj na zemlji,
našoj Istri to je krana...
Se štimamo ča imamo,
blago mora i Brijuna!

SARA GRGORINIĆ

Rođena je 13.10.1994. u Puli. Školovanje je započela u Osnovnoj školi Barban, nastavila u Gimnaziji Pula te završila na Filozofskom fakultetu u Rijeci, smjer kroatistika te se dodatno educirala kao učiteljica mentalne aritmetike. Osim u nastavi, radi kao voditeljica na Radio Korzu (Rijeka). Članica je literarno-recitatorske sekcije KUD-a Barban. Svoje pjesme objavila je u zbornicima *Beside u jatu* i *Riječke perspektive*. Živi u Rijeci.

NEĆU

Neću te dat ninemu,
A dilit ću te svima.

Neću te zazivat,
Ali ću na dugo i široko o tebi povidat.

Neću te nikad ćepat,
Ali ću se vajka rad u tebi frmat.

Moja.
Istra.

ŽIVKA KANCIJANIĆ

Rođena je 1950. u Hreljići. Živi u Vodnjanu. Piše poeziju i prozu na čakavštini i hrvatskom standardnom jeziku. Objavila je 5 samostalnih pjesničkih zbirki: *Komo moje duše*, *Zrhi ud udori*, *Između Njega i mene*, *Zog na laštri* i *Spod kušina*, te prozno djelo *Vija lipa*. Zastupljena je u sve 4 zajedničke zbirke Literarne udruge *Cvitak* iz Vodnjana, čija je i suosnivačica, a to su: *Raznobojni cvjetovi*, *Razglednice u ogledalu*, *Zagrliti zvijezde* i *Obrisi srca*. Pjesme su joj objavljene u nizu zbirki i zbornika: *Verši na štrni*, *Beside u jatu*, *Susret riječi Bedekovčina*, *Recital Josip Ozimec*, više izdanja *Kulture snova*, časopisu *Zvona i nari* i dr. Zastupljena je i u pjesničkim panoramama *Seljanski susreti* 1992. - 2012. i *Verši na šterni* 1994. - 2013.

PĪSMO MÄTERI

Na srîd šufîta, u drvënoj valîdi
s kôn uzdâvna nîdan ne vijađâ,
kûs požutëne hârte se za dnò ulovîja.
Pîsmo mäteri, z lâpežon napîšeno iz lõgora 1957. lîta.
- Ja sãn srîčno rivâ, sãd sãn u Latîni, ja i jõš dvâ.
Nëcu ti pîsâti imêna, po pûtu smò se zmočili,
lashîtãlo je i su nãs gonîli, mi smò ti pût bŕži bîli.
Upròsti, ùzeja sãn pâr murëlići kobasíc iz šufîta
i zãdnji kûs krûha iz spŕte pòli špãhera.
Skužâj, se šperân da ću se vrêd snâj,
pãk cëmo se jòpet svî nâj.

Ča je dãlje pîsãlo se vîše ne vîdi,
hârta na sùze zadãje,
sùze mäterine su stŕle besîde.
Tîda su to bîla vrimëna.
Mûka je sŕce hrãnîla,
ni bîlo mòbitela ni telefõna,
pîsma su rîtko dohãjala
i bîla nîdi kontrolãna.

Ni vîše ni mätëre ni sîna,
skûpa su tãmo di ni kunfîna.
Sìgurna sãn da ga mãti sãd gfli,
aš si ni nîkad uprostîla
da je zavãjk iz hîže pòša
prëz da ga je òko vrãta ulovîla
i blagoslovîla.

ÛLIKA

kăd bîn ti vrnûla svě radosti
ča si mi dâla
prîz vêlikega kûsa sěbe bîn ustâla

pěno se sũnce visôko digne
i pramalíce krăju grê
ti zažûtiš lôge ûlik,
kăko da se sũnce spûšti na nje
păk hi ljubăvnički milûje, fôrcu njîn dăje
dòk se ne zăčmu svě ûne mâle
zelêne bôbice

cîlo se lîto z sũncen drûže
iz kămika pîju, zêmľju cikăju
tîci njîn u krôšnji kantăju
čvřcki čvřcě, ârja se dimî, zêmľja dîhe lovî

ta mižerja ča tlô trěfi
ûľju tîmbro darûje
ča će tămo na Mihôľju
iz băčve zadăvăti
z profûmon istrijânskin
kêga sămo uvô tlô môre darovăti

NÔVI MENÎ

ča se to tămo kuha
vêliki lôneci na špäheru
môćni z puhălicon
u žâr pûšu

prontïvaju lomăču
ki će njîn ča, ča će njîn ki
ôni su kûhari
pălîti će i žărîti, dôk se ne skûha
ča su napensăli

păk će zlîti na pijäte
ča i kâko se njîn parâ
svît će to pogûcati
mogări će u gûtu njök ustăti

bôžica prăvde amenovăti jîlo
novi menî ud kêga bôljega ni
za nje

ELIS KONOVIĆ

Rođena je 3.10.1975. u Puli. Odrasla je u Jovićima na Proštini. Osnovnu školu pohađala je u Malim Vareškima i Krnici, gdje i započinje njezin interes za pisanom riječi, kroz recitatorsku i literarnu grupu. Srednju Tehničku školu, smjer građevinski tehničar za visokogradnju, završava u Puli, a od tada radi u istom geodetskom uredu. Velika inspiracija su joj ljudi i njihov život, rodni kraj, tradicija. Voli prirodu, fotografiju, glazbu, knjigu. Uz pomoć obitelji i prijatelja, otvorila je dvije Male *slobodne knjižnice* - kućice za knjige, u rodnim Jovićima i u Jurićev Kalu. Svoje pjesme objavljuje redovito u zbirkama *Beside u jatu*, a do sada je radove objavila u više od 40 zajedničkih zbirki i u 4 samostalne. Živi s obitelji u Jurićev Kalu.

SAMO ČA TE NI

Kada te ni,
moji dani su dugi,
dažljeni,
u glavi je samo muk.
Cide se po laštrah,
cide se po licu,
kaplje žalosne.
Kanat je zamra,
beside u gutu frmane,
samo uva mrva šperance
more škapulati
ča je u libru života
zapišeno
za te i za me.
Kada te ni,
noć se kala,
ma, meni se ne spi.
Tepli dih,
u kantunići usan mali smih,
pod lancunon šakreti zdrh,
kada duši fališ,
a, tilo trepi...
Sve mi je, samo ča ni,
tu si, samo ča te ni.

FUMINA KAMENICA

Baba je napro žalosna bila,
kada je poli Slovenke Fuminu kamenicu vidila.
Nanke gledati to ni mogla,
komoć da je “dobar dan, parona” beside smogla.
Ča su to vrgli u nju? To je grih ud Boga.
Kamenica je za domaće ulje,
sve drugo, ud gorega je huje.
Pokle je doma povidala,
da je Fuminu kamenicu poli Slovenke vidila.
Da ništo reste ž nje.
Kakove su to štrigarije?!
Napro je moja baba žalosna bila.
Ni njoj se to pježalo,
nanke malo.
Nikada je kamenica čuda vridila.
Fameja š njon se dičila.
Fuma je kamenicu za zlato držala,
a, mala Luca je najzad tu lušecu
za dva čentežima prodala.

ŽIVLJENJA PLETILO

Sidila je na škrili i šaptala.
Svakoj brazdi na rukah ime je dala.
Da je gledan, ni znala.
Pognuta pod staron smokvon je pensala:
življenje, bilo kako bilo,
to je zapleteno pletilo.
Ča brže igle delaju,
klubaki se bolje razmataju.
Zgubiš punat, se tornaš,
raspleteš, nanovo upleteš,
više ni nikad unako.
Eli puštiš žbalj.
Žbaljanen, anke dojde kraj.
Ma, ne zabiš, ga vidiš i znaš,
kasno je da se tornaš.
Boga moliš, da jedino ti badaš.
Ne spiš. Po noći se para,
da cija svit za tvoje grihe zna.
Pak ča... Ne me intereša.
Sidila je na škrili i šaptala.
Da je gledan ni znala.
Kosti trudne, na ubrazi usušena so i bo...
pensire, nemire, šperance, ufanja, fidanja,
sve ča se u ten jenen življenju trefilo,
sve ča ni i ča je bilo,
sve je, kako življenja pletilo.

ALEN KONTOŠIĆ

Rođen je 14.3.1976. u Puli. Osnovnu, srednju školu te Fakultet ekonomije i turizma Dr. Mijo Mirković, završio je u Puli i 1998. stekao zvanje diplomiranog ekonomista. 2001. je završio dopunsko pedagoško-psihološko obrazovanje nastavnika pri Filozofskom fakultetu u Puli, a 2011. poslijediplomski znanstveni studij poduzetništva i makroekonomskog managementa na Fakultetu ekonomije i turizma u Puli te stekao znanstvenu titulu magistra znanosti. 2018. je završio dvije revizorske specijalizacije u Zagrebu, a 2023. stručni studij međunarodnog poslovnog prava u Ujedinjenom Kraljevstvu. Od 2001. radi na Sveučilištu u Puli, a radio je i u drugim znanstvenim ustanovama i poslovnim subjektima kao vanjski suradnik. Objavio je više znanstvenih i stručnih radova i članaka. Od ranog djetinjstva bio je umjetnički nadaren: 1988. bio je najmlađi crtač stripova u bivšoj Jugoslaviji, sudjelovao na EX temporama i dr.

PROLIĆE U NAMI

Zima je rivala
duga, hladna.
Daž pada,
vitar šviče,
bura ruši
sve od reda.
Nami je lipo
dok nas ljubav
grije...
Proliće je u nami,
a zimu
ni ne vidimo,
ne čujemo.
Odori jasmína,
rožic i cvića,
to je ono
ća nas drži
do prolića.

VOLIN

Volin tvoje tilo
meko, profumano,
vajka živo
kako Bogu dano.

Volin tvoje oči
crne kako blište,
tvoja usta meka
i poljupce
kada si damo.

Volin tvoje ruke
kako me grle,
volin kad mi
rečeš milo:

„Lipi moj tić...“.

Volin kad govoriš
istrijansku besidu,
a samo ja razumin.

Volin kad mi rečeš
da je život lip
jer živiti s tobom
sve mi je regalano.

POLTRONAŠI

„Pomoć, pravica...”
to je ono ča svi žele
ma poltronaši
u zlatnin kantridah
gluhi se drže.
Narod u cilen svitu
na široko škiči
ma samo je malo
poltronaši
ki hi čuju i vide.
Kriza svaki dan,
sve veća i veća
po cilen svitu
nemir je donesla.
Kadi su stara vrimena
kada su poltronaši
iz zlatnih poltron
na narod pensali
i baciljali
kad bi molili:
„Pomoć, pravica...”

DENIS KONTOŠIĆ

urednik zbirke

Rođen je 13.6.1959. u Puli. Po zanimanju profesor inženjer strojarstva (magistar edukacije), zaposlen u *Istarskoj županiji* kao viši savjetnik za ceste i cestovni promet (2004. do danas). U poduzeću *Uljanik*, Pula, radio 23 godine (1981.-2004.) kao projektant, menadžer za kvalitetu i rukovoditelj odjela održavanja. Predavač strojarke grupe predmeta, u više škola i učilišta, preko 30 godina (1985. do danas). Načelnik Općine Barban u 4 mandata (2001.-2017.). Pjesme su mu objavljene u 4 samostalne zbirke pjesama: *Suncu se ubrnut* (1993.), *Dih* (2007.), *Vorihi dih* (2012.) i *Sunčestok* (2022.) te u više od 55 zajedničkih zbirki, zbornika i antologija: u 6 zbirki Literarnog kluba *Uljanik*, u zbirci antiratne poezije *Via crucis Croatiae – Istarska molitva za Lipu našu* (1992.), u 32 zbirke *Verši na šterni* (1994.-2025.), u zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.), u antologiji modernog istarskog pjesništva *I ča i što i kaj* (1997.), pjesničkim panoramama *Seljanski susreti*: 1992.-2012. i *Verši na šterni*: 1994.-2013., u zajedničkim zbirkama pjesama na labinskoj cakavici: *Merlići od ca* (2015.) i *Ćakuloda na Turjone* (2016.), u 13 zajedničkih zbirki *Beside u jatu* (2012.-2024.) te raznim časopisima. U razdoblju 1988.-1998. pisac i govornik humorističko-satiričkog čakavskog lika *barba Mate* (Radio-Pula, Radio Istra, Glas Istre). Urednik je ili recenzent u 15-tak zbirki čakavskih pjesama istarskih pjesnika, te urednik 15 zajedničkih zbirki susreta barbanskih čakavskih pjesnika *Beside u jatu* (2011.-2024.). Član uredničkoga odbora zbornika *Barbanski zapisi*, sv.1.–13., znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića, te autor desetak stručnih radova znanstvenog skupa (tehničkih, povijesnih). Član je *Društva hrvatskih književnika* (Zagreb) od studenoga 2024. god. Ima status hrvatskog branitelja (ličko ratište, prva crta bojišnice – 1994.). Živi s obitelji u Orihi.

ŽÈLJA

Njôj u sànj

Sêlo spî.
Svîvla nî.
Dîm dimî.
Brêki lăju.
Bîzera nôć.
Štrîge bižê.
Štrigûni ležê.
Zvîzde ne spê, bîzero laštê.

Spîš?
Sànjaš ça?
Sàn šakrêto
dôša ti u sànj?
Smîjješ se, ça ne?
Kantâš kănat năš?
Krvâvi tvôji ubrăzi
na misečîni se laštê.

Tvôj za bîť, z rukôn u rûki,
ubrăzon na ubrăzu,
po vöblaki mekljăstih
raskantăno za se tăkăt,
prêz mēkih krêli
razvigurăno za letîť,
svê bîn dă za se
u te utopîť.

PRAMALÍČE

Življênju

Voči zăprtih,
umâmljen,
prêz vîtra i krëli,
plîvan i letîn...
Ubrăze mi mřzle
sûnce milÿje.
Cvîce săd kraljÿje.
Tîho tamnîn...

Ne bûdi me!
Săn tîh, prêz glâsa,
u rāju zelenîne...
Vöblake mêke
u blavîni brojîn.
Ni sām ne znân
ko žîv sãn, ko mřt,
ko spîn...

Udôr bistrîne,
șârega cvîca i trăvê,
bașêlka i rumenîje...
Svê u jenên se vrtî,
ka i vîr življênja.
Dîh dimbök,
ud Ŭčke do môra,
a tîlo se smîje...

MÔRE U VÔKU

Mojèn cõku labĩnsken

Ka i môra,
přsa zapeštã
u srĩd nõci...
Âriju ĩšce tĩlo...
Rãbi zvãt, vĩkãt,
se kãko skoporĩt,
se uslobodĩt,
uživĩt...

Pãk blavĩna,
bĩzera svtlovĩna,
zagospodãri...
Ârija dõjde ċĩsta
i vĩa bistrĩna...
Mõre přez krãja.
Dõprla se
vrãta ud Rãja.

Lĩpo je umĩrĩt,
mõj Trgèt i mõre
zasanjãt...
A sãnj te poněse
tãmo zgõr mõra...
To křv zakũha,
za kãplju mõra
u võku imãt.

DIVNA KONTOŠIĆ

Rođena je 6.4.1950. u Puli (rođ. Čabrunić), gdje i danas živi. Osnovnu školu završila je u Vodnjanu, a gimnaziju pedagoškog smjera i školu za administrativnog radnika u Puli. Bila je zaposlena u *Okružnom sudu* i na *Pedagoškom fakultetu* u Puli, a 1989. otvara samostalni ugostiteljski obrt, gdje je radila do umirovljenja 2001. Druženje sa bojama, crtežima i pisanje pjesama, započela je u ranim školskim danima. Tijekom školovanja bila je član literarne, likovne i dramske sekcije. Vrlo rado piše, slika i bavi se keramikom. Pjesme su joj objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na brišku* (1999.), te u zajedničkim zbirkama *Radost postojanja* i *Beside u jatu* (2013. - 2024.).

TRAVERŠA

Kad san mala bila najraje san volila
poli dida oko ognjišta
na klupčicu sisti.
Baba mala sva ud reume pognuta
uzela bi brentu i na put se upravila.
Vrime je pasalo nami poli ognjišta
i kad je baba došla poli vrati se fermala.
U traverši punoj suhih grančic
iz šume hi donesla
a na ramenah brentu punu vode nosila.
Sva zadihana traveršu je razvezla
i grančice na pod sve stresla,
did je skočija i brentu raskrca,
a babi suza na oči je potekla.
Bila je mučna, aš teško njoj je bilo i učinila mi je milo.
Traverša oko pasa svih kolori ud gran i zemlje
najbolje o svemu govori.
Služila njoj je utrti suze kad poteču,
lavić u kraj z ognjišta maknuti i ruke svoje utrti.
Traverša je bila kako stari libar ki bi puno reka
za ča je ona vajka služila.
Imala je sve odore
ud hrane, pota, ud teškega života.
Bila njoj je sve da pokrije brhan
kega je čuvala za fešte i svaki dan.

LJUBAV

Ljubav je una prava
ka ne dojde
u jedan dan.
Ona ne pita
ko daješ
ili uzimaš.
Ona kad
u vene tvoje ujde
ne zajde više van.
Ne briga je
ko si lipo regulan
ili traveršan,
ko bile lase
na glavi imaš
ili si pituran.
Ko hoditi ne moreš
ona će ti ruku dati
i samo prava ljubav
će se tako pripoznati.

KAŽUN

Na kraju brazde
poli debelega zida
stara je ulika
granami svojima kažun skrila.
Puno lit je tote
svoje misto kažun za vajka naša
i prava je fešta
kad dojde kumpanija.
U zimi unutra voganj nas grije,
dobra užina i vino
i lipo je viditi kumpaniju da se smije.
Ud dažda i teplega sunca
brani nas i čuva
i ko bura zapuše u njemu biti
prava je bravura.
Još ud naših starih
stara užanca je ustala
i ne bih volila da bi propala.
Lipa moja dica
čuvajte kažune
oni su spomeniki istrijanske kulture
i naše mladosti ud davnine.

MARIO KONTOŠIĆ

Rođen je 3.2.1949. u Puli, gdje je završio osnovnu školu. Oba roditelja su mu bila iz Orihi. Srednju školu završio je 1966. u Puli, za zvanje automehaničara, a 1972. školu za vozača motornih vozila. Od 1971. do 1992. radio je u veletrgovačkom poduzeću *Istra*, a do odlaska u mirovinu, 2003., radi u vlastitoj automehaničarskoj radioni. Tada se mogao posvetiti svijetu umjetnosti, sviranju harmonike i slikanju. Član je *Medulin-Arta*. Sudjelovao je na više skupnih slikarskih izložbi. Pjesme su mu objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.) i zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2015. - 2024.). Živi u Puli.

GAROFUL

Davne 68.
za u vojsku san se prontiva.
U štacionu puno lipih divojčin
došlo me je viti
dok san harmoniku svirija.
Jena bionda mlada suzami u oku
do mene je došla i lipo poljubila.
Regalala veliki garoful
crveni, profumani
i plaćući mi rekla da će njoj biti
ud dalje grdi dani.
Garoful san stavlja u libar-kalendar
zapra ga i čeka dok finin biti militar.
Pokle dva lita ta bionda mala
meni je žena u životu postala.
Garoful u libriću do danaska stoji
i 58. lito do danas broji.
Suh i kolor kambijan
ma vajk u srcu
dragi cvit regalan.
Ni se raspa, dobro se drži,
čuva našu ljubav
i lita broji.

MOJA PRVA ŠKOLA

U Puli me mati rodila,
u Vodnjanu krstila,
Orišanac se u duši štiman
jer san prve korake u školi
tote učinija.
Svako jutro rano san se usta
da bih kroz bošku
do Petehi na noge riva.
Na putu smo se braboškali,
jedan za drugin tekli
i do škole rivali,
u klupu bimo sili,
spod banka borše stavili,
a odori sira i smokvenjaka
cilo vrime su mamili
da pojdemo ča prije marendati.
Najliplje dane
u toj školi san pasa
di su me naučili prva slova pisati
ka nismo nikad
pozabili.

ANITA KOROMAN

Rođena je u Kavranu 1949., udata u Prhate, majka dva odrasla sina. Osnovnu školu završila je u Puli. Kao djevojka, radila je u Italiji, a potom je duži niz godina bila sezonski radnik. Domaćica je i jako voli domaću besidu. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2018. - 2024.). Živi u Prhati.

DRAGA NAŠA

Uvo ča danas pišen
triba da znaš.
Pišen u svoje ime
i u ime svih nas.
Kakova ča si ti
jako se malo rodi.
Vajka si vesela i nasmijana,
svakin se fermaš
i sve naše beside na kup spravljaš.
Ako kemu triba ča pomoći
učinit ćeš i po noći.
Tvoja ljubav i dobrota
ustat će dio naših života.
Kuhaš jako dobro kafe
zato se u subotu
poli tebe najdemo
susede sve.
Štimaš nas sve
kako si vajka znala,
zato ti draga moja
od svih nas
veliko fala!

NEVIA KOŽLJAN

Rođena 18.3.1961. u Puli, gdje je završila srednju školu i *Pedagoški fakultet*, te stekla zvanje nastavnice predškolskog odgoja. Živi i stvara u Goleševu, nedaleko Barbana. Već 40 godina bavi se aktivno kulturnim amaterizmom, kao članica KUD-a *Barban*. Autorica je tekstova dviju monografija koje je do sada objavilo Društvo. Članica je *Hrvatskog sabora kulture* i dobitnica priznanja 2018., 2020., 2021., 2023. i 2024. god., kao zavičajna pjesnikinja. Piše poeziju, haiku, kratke priče i novele na čakavskom dijalektu i hrvatskom književnom jeziku. Članica je udruge *Kultura snova* iz Zagreba i još nekoliko nacionalnih udruga pisaca i pjesnika. Do sada je objavila 3 samostalne pjesničke zbirke na čakavskom dijalektu i hrvatskom standardnom jeziku. Poezija i proza su joj do sada objavljene u 120 zajedničkih zbirkama u našoj i zemljama regije.

LITNJI VIHOR

U litnji dan, znenada,
grdi se je vihor diga,
kopu raščufeta,
snoplje z prnata
po guvnu razbrca.

Debele kaplje dažlja
padat su počele,
a vihor je u balaviške
z dubi nosija lišće
na sve mile kraje.

Nego nas je prenuja
z kakovon je forcon puha,
hita, ubraća, munjesa,
kako da će hižu ponesti čja,
foši ustanemo prez krova.

Ud jedan put je vihor doša,
u litnji dan nevrime donesa,
sve do kosti nas sledija.
Prontat se nismo rivali,
usničeni smo svi ustali.

U OČI TI ŠTIJEN

Okolo nas noć je tepla,
kako dan sviti misečina,
tvoje ruke me bliže stišću,
usta meka ljupce išću.

Snapaju sentiment,
domišljanja, pensiri,
mira ni spokoja ne daju,
po duši mi vrtuljaju.

Da letin mi se para,
zvizde bin z rukami takla,
držiš me, u oči gledaš,
š njima sve povidaš.

U njima štijen ča pensaš
i da me ninemu ne daš,
tvoje oči kako modro more
po ken bordižaju moje sanje.

U oči ti štijen sve lipote,
ke čuvaš samo za me,
h tebi se bliže stišćen,
z usti ti slatke ljupce pijen.

DVI KUMPANJICE I SUPA

Kada dođu zimski dani,
liplje je u hiži nego vani,
čuda se tega smičnoga zgoda,
tako se je trefila i uva štorija.

Dvi su se kumpanjice stale,
poli starega ugnišća ud grot
na karigun su sile i čakulale,
da njin se pije supa, obe su znale.

Parona je veliku bukaletu
punu črnega vina donesla,
na prag ud ugnjišća je vrgla,
na muletah kus kruha upekla.

Pak žvelto žlicu cukra usula,
z krijancijon jeno malo
domaćega ulja ud ulik kapla
i šćapac papra, da supa bude bolja.

Svako toliko su bukaletu
do nosa dizale i dišile, mišale,
pokušale, malo si gut mazale,
pak čakulale, čakulale, čakulale...

Pile su i ile, deboto i zakantale,
tako sve do pokle podne durale,
za nič drugo škrbi nisu imale.
Sve njin je dobro ta dan hodilo,
u štumigi hi je vino napro toplilo.

DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ

Rođena je 6.5.1998. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, klasičnu gimnaziju u Pazinskom kolegiju, a 2022. završila je preddiplomski studij ranog i predškolskog odgoja na Sveučilištu *Jurja Dobrile* u Puli. Od svoje desete godine članica je KUD-a *Barban* u plesnoj i recitatorskoj sekciji. Pisati je započela vrlo rano, a za svoj 18. rođendan izdala je samostalnu zbirku pjesama *Mrež oblaki* (2016.). Pjesme su joj objavljene i u raznim zajedničkim zbirkama. Živi u Goleševu kraj Barbana.

PETNÂJSTO JĂTO

Petnâjst pŭtŭ
u nôć su zletŭle
i na svojŭh krŕeli
besŭde nosŭle...

Petnâjst lŭtnjih nôći
năzad su se tornăle...

I ne portă
ća je svăka drugăjća.

Ma najlŭplje su
svojŕn jătu kumpările...

I da bi jŭš ćŭda pŭt
jŭšto kăko i nôćăs
poletŭle... po svŭtu
se razletŭle!

A k lŭtu se jŭped
stăle i nŭke nôve
vŕše spensăle.

KRÎVI KRÄJ

Ki je ùzeja
svît
i na krîvi kräj
ga zavrtîja?

Zmäklo se je svë...

I kâko da nîš zasprâvlje
više ne meritâ.

Svë danâšnje lušëce
nîsu nänki kâp
u môru štäbelega.

Remêngo je zdâvni
i svë više će i bît!

Nîsu zalûd rëkli
da pämetan će skrît
onô s čîn će se
štûpido činît!

LUCIJA KRELJA

Rođena je 4.11.2006. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a sada je maturantica srednje *Strukovne škole* u Puli, smjer tehničar nutricionist. Od 2. razreda osnovne škole, članica je folklorne, recitatorske i vokalne skupine KUD-a *Barban*. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2019. - 2024.) i *Kako ča zvoni va Žminje* (2019.) Voli prirodu, životinje i druženje s prijateljima. Živi u Hrboki u peteročlanoj obitelji.

PAMET U GLAVU

Vajk mi to povi,
ko z kurijeron u školu gren,
ko z kolegicami u ples,
ko z mladićen na kafe...

Moj tac mi vajk urdina,
da ne zabin
u svoju munjenu glavu
pamet stavit za sve.

UČERA I DANAS

Tako blizu,
a veliku razliku ima.
Učer san pensala
da si najbolji mladić
na svitu,
a sad znan
da san krivo imala
jer san te danas
bolje upoznala.

MILAN PAČIĆ

Rođen je 26.12.1961. u Puli. Po ocu je iz Pačići, a baba mu je bila Foška Licul iz Želiski. Piše na čakavici i književnom jeziku. Pjesme su mu objavljene u dvije samostalne pjesničke zbirke: *Nek nam duša nebo ljubi* (2008.) i *Žitnica misli* (2012.). Zaposlen je kao vozač autobusa u *Pulaprometu*. Bavi se folklorom i zborskim pjevanjem. Živi u Banjolama.

LIPA MOJA

I crvena i siva i bila, svaderi mi je lipa.
Slušan u njoj trieštinu, roženicu i zvuk miha.
Tičen je svojim tilon pasivajući po njenih puti.
Rada bin joj zvikla "Krasna moja" i znan da će čuti.
O "Istro, Istro mila, dome roda hrvatskog!"
Molin za te nebeskega oca i duha presvetog.
"Oče budi volja tvoja" da srce joj dan.
Jučer moji didi, a sutra se fidan, doj će i moj Vazan.
Amen..., neka tako bude..., za početak i kraj!

ČA SMO

Ča smo se rodili
Ča smo se krstili
Ča smo se zgojili
Ča smo se uženili
Ča smo unuka dočkali
Ča smo trudni bili
Ča smo u crljenicu finili
Ča smo...
je bolje, nego da nismo!

ANA PAUS

Rođena je 5.8.2001. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju Ekonomsku školu u Puli. Studentica je druge godine Fakulteta za odgojne i obrazovne znanosti u Puli. Uživa u radu s djecom, radi u dječjem vrtiću kao asistent. Čitati i pisati na čakavštini počela je u osnovnoj školi. Članica je KUD-a *Barban* i njegove literarno recitatorske sekcije. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2016. - 2024.) i *Kako ča zvoni va Žminje*. Dolazi iz Orihi, a trenutno živi i radi u Puli.

BUDI KUNTENAT ČA SI TU

Budi kuntenat ča moreš i ča znaš.
Pak, ča ko jušto danas mora padat daž?
Jutri će novo cviče zajt.
I ko moraš pojt i kadi ti se ne gre,
nimaj straha, jopet ćeš doma dojt.
Ne moraš sa svima kušeljat ko ti se ne da,
ma forši će ti pokle biti ža.
I forši si baš triba reć ono ča nisi moga.
Reću da se ne pojidaš oko svega toliko,
pensaš, da ni to tako lako,
ali ki zna, imaju i pravo,
aš i to pasa i joped moreš bit na miru.
Ma, samo kratko, ništo će joped dojt.
Ben, onda ča? Jeno malo laškaj!
I jušto danas nimaš volje za niš,
ne moraš imat, ali pazi
vrime će brzo pasat...
Nike pute ne vidiš da moraš malo više pensat
na ono na ča ritko pensaš,
smij se, voli, uživaj i sve ča moreš iskoristi.
I budi kuntenat ča si tu
i ča moreš ovo slušat i kapit.

MARKO - Ivan PEKICA

Rođen je 20.3.1943. u barbanskim Šajinima. Novinar, pisac i pjesnik, scenarist, umjetnički fotograf, režiser, profesor i gost predavač na hrvatskim fakultetima s temama iz komunikologije, marketinga i odnosa s javnošću. Magistar edukacije suvremenog hrvatskog jezika i komparativne književnosti, a specijalizirao se u komunikologiji i PR edukaciji (1980.). Režirao je više od 150 propagandnih filmova i reportaža te preko 300 radio poruka. *Udruženje propagandista Hrvatske* proglasilo ga je komunikologom godine; na kongresu IAA-a u Barceloni 1992. izabran je u 40 najvećih svjetskih uglednika iz područja komunikologije; No limit festival, 2007. u Sarajevu, uvrstio ga je među 6 najpoznatijih komunikologa regije. Dobitnik je brojnih nagrada za filmska i radijska ostvarenja u New Yorku, Cannesu, Portorožu, Zagrebu i Beogradu. Poeziju piše na čakavskom narječju, a do sada je svoje pjesme objavio u časopisima *Epoha* i *Hrvatsko slovo*, u 22 zajedničke zbirke pjesama (1 u SAD): zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2024.), zbornicima *Matice Hrvatske*, *Ogranak Umag* (2012.-2014.), i u SAD-u, u antologiji svjetske poezije (2001.). Godine 2015. objavio je svoj prvi literarni CD pod naslovom *Istro mila moja, lipa mati moja*, a 2016. zbirku pjesama s istim naslovom. Objavio je i samostalne zbirke pjesama *Kadi su vni dani* (2020.), *Brkasto vrime* (2021.) i *Vijađajući kruz život* (2022.). Živi u Zagrebu.

BESIDE U JATU PETNAJSTI PUT

Ka srića, ko veselje,
petnajstega pomaja vega gospodnjega lita,
po petnajsti jubilarni put,
u našen lipen Barbanu ćemo se stati
i svitu još jedan libret ljubavi
prema našen ČA s ponosom poslati.
Lita tako vreda naprid gredu ili
kako bi stari Latini rekli:
Tempus fugit
da ne moreš virovati da je već petnajst lit pasalo
od vnontar kad smo se prvi put
u našen dragen Barbanu stali
i svi skupa svitu povidali koliko volimo
našu ČA besidu.
Svako lito bilo nas je sve više i više
kako i naših verši ljubavi prema našin korinima.

Naše *Beside u jatu* su naše pravo bogatstvo.
Naše *Beside u jatu* na tako lipi mod govore
ki smo, čigovi smo i kakovi smo.
Čuvajmo hi kako oči u glavi,
zaš nan naše drage *Beside* tako čuda veljaju.

NA VRATI BOLJUNKE

Na vrati Boljunke stojin.
Z livega boka didova Jazinka se do vale kaliva,
a do nje je meni tako draga naša Jazinka.
Z desnega boka je, pak, Peladina Jazinka.
Po najlipljen putu na svitu naprid sričan gren.
Zgor mene dižu se veliki dubi.
Z njihovih gran mali tiči skupa z vranami,
svrakami, šojkami i lastavicama
okolo pominjući se i kantajući lete.
Uživan, plačen i sričan naprid gren.
Vitar pomalo puhlja i na tanko mi lipe kante kanta.
Sunčeve zrake kroz grane
z mekima prsti mi lice bukivaju i miluju.
Vero ne znan kad zadnji put vako sričan san bija.
Već san poli Šarmetovca, na Polje naprid gren,
blizu su i Pulizecke i njih ću ubajti.
Neću se fermati, zaš još za dana
na Veliku Štiku bih stija rivati
i u hladu, na zelenoj travi, zaspali
i u sanjima u ditiñstvo sričan se tornati.
Boljunko moja, najdraža boško moja,
toliko sriće si mi kako malen ditetu darovala!
Viruj mi, nikada te neću zabiti, nemoj ni ti mene,
Boljunko moja, ljubljena i nezabljena!

POLI MORA

Na našoj velikoj groti poli mora sidin.
Tužnin pogledon po moru šećen,
largo gledan, vale slušan
i u sebi plaćen.
Vitar sve jače puše,
bile galebe u letu zanaša.
Vali su sve žešći i sve jači.
U grote se zaletivaju
i svoje kante kantaju,
a ja moju dragu Adu zoven
i potiho njoj šapćen:
*Ado, ljubavi moja najveća,
najdraža sričo moja,
toliko te volin, toliko mi fališ!*
Poli mora sidin
i na vrimenta pensan
kad vode skupa smo sidili,
strasno se bukivali,
za ruke se držali
i životu se veselili.
Ja sada žalostan pensan
i z moren i vitron kušeljan.

ELIA PEKICA PAGON

Rođena je 16.9.1971. u Zagrebu. Hrvatska pjesnikinja, publicistica, marketinška stručnjakinja i umjetnička fotografkinja, magistrica edukacije, glavna urednica digitalnog časopisa *Epoha*, portala za kulturu komuniciranja. Kći je poznatog hrvatskog komunikologa Marka Pekice, rođenog u barbanskim Šajinima. U Zagrebu je završila osnovno, srednje i fakultetsko obrazovanje (studij engleskog i talijanskog jezika i književnosti). Završila je i poslijediplomski studij amerikanistike. Usavršavala se u Italiji i Velikoj Britaniji. Novinarskim radom bavi se od rane mladosti. Radila je za više multinacionalnih kompanija, gdje je obnašala dužnost direktorice marketinga i prodaje, te vodila odnose s javnošću. Poeziju piše od rane mladosti. Piše na hrvatskom i engleskom jeziku. Objavila je tri zbirke pjesama: *Sama* (1998.), *U podnožju neba* (1999.) i *Ljubavne pjesme* (1999.). Poeziju je objavljivala u raznim domaćim časopisima i zbornicima, te u SAD-u, u više antologija svjetske poezije na engleskom jeziku. Piše i prozu. Objavila je knjige eseja: *Globalno usijanje* (2008.), *Manifest humanosti* (2015.) *Oči našeg vremena* (2015., 2016.), *The Wisdom of Aramis* (2018., engleski jezik) i *Putem duha* (2020.), te svoje najopsežnije djelo (1.147 str.) *Na Diogenovu putu* (2010.; knjiga intervju s istaknutim ljudima iz raznih područja ljudskih djelatnosti). Živi u Zagrebu.

ZNAJMO DATI

Pogledajmo se u oči
i sve ćemo si reći.
Nasmijmo se
i zakantajmo po našu
vnu lipu kantu našu.
Budimo kako tići
svaki na svojoj žici
našega inštrumenta
i zasvirimo složno
himnu ljubavi i zajedništva.
Dajmo muzici uši,
dajmo valu more,
dajmo suzi lice,
dajmo ditetu mater,
dajmo svitu sriću.
Budimo početak
svakega kraja,
dopriti ćemo
vrata Božjega raja.

VOLITI

Svaki čovik mora znati
da bi volija druge ljude
najprije mora sebe voliti,
sebe živiti,
svoje sanje sanjivati.
Peno vnontar
srićan ćeš biti.
Peno vnontar ćeš
kako jena velika ljubav zgledati.
Peno vnontar svi će
u tvojoj blizini
želiti biti,
štirati te
i svin srcen te voliti.
Volin, voliš, volimo se svi!

MASKE

Kako volin vnu narodnu:
ki ti se žali – njemu uzmi,
a vnemu ki ti se fali – njemu daj!
Kad to skapiš
zajno prid sobon vidiš masku.
Tin bi na to reka:
Maske, maske,
svaderi okolo nas maske.
Zašto tako sebe prežentivati?
Za ča laži, za ča maske?
Budi to ča si.
Volin čisti obraz i
doprto srce
napunjeno lipoton
prave, iskrene ljubavi.

BARTOL PEREŠA

Ivan Neruda

Rođen je 24.8.1945. u Bičići (otac Barbanac - *Vicalja*, majka Roverka - *Kadeta*). Osnovnu školu pohađao je u Šajini, a srednju školu, elektro smjera, i majstorsku školu završio je u Puli. Studirao je ekonomiju u Puli. Poslovni je čovjek, izumitelj i pjesnik. Bavi se izumima i inovacijama, s kojima je postigao, na svjetskim izložbama inovacija, značajna priznanja. Poezijom se bavi od djetinjstva. Svoje pjesme potpisuje pseudonimom *Ivan Neruda*. Pjesme su mu objavljene u nekoliko zajedničkih zbirki pjesama Literarnog kluba *Uljanik* i susreta *Verši na šterni*, kao i zbirkama *Beside u jatu* (2012. - 2024.). Umirovljenik. Živi u Puli.

ČOVİK SAN LJUBAVI I MORA

Čovik san ljubavi i mora,
sve luke svita san ubaša,
gospodar san malega školja,
samo san u ljubavi sriću naša.

U srid lita miseca jangušta,
pensir teče na toju lipotu,
kako bi to lipo tilo gušta,
spunija bin si sanje u životu.

Ne vidi se, ma na srcu piše,
ti si žena i od meda slaža.
Za me nima medežije više.
Moja si, moja, od sveg draža.

Pute sriće sam san sebi dopira,
spomeni se u meni na te jave,
a u meni vajk živi ljubav i vira
na toju ljubav i na ljude drage.

Sudbinski si divna žena mora,
meritaš se ponesti priko praga,
zavolila si sve čari malega školja.
Toja je ljubav mojen srcu draga.

IVE NONIN

Mali san bija, kad me mati poli none puštila.
Vrimena su grda bila, mora si zabrati stazu pravu,
aš ko ne moga si u svaku dobu noći i zgubiti glavu.
Nona je od ljudi bila jako štimana, nikad ni bila sama,
navadila me kroz život letiti, bila mi je kako mama.
Niku čudnu forcu smo imali, vajka se skupa držali,
tugu smo nosili u sebi, stešo smo i za radosti znali.
U školu nis hodija, ma san na pamet molitve molija.
Kad san malo zresa, u crikvu san svaku nedilju
hodija,
ministrant bija i bilu košulju za vrime maše nosija.
Volija san biti u svaken delu bolji i u sven biti prvi.
Nona se činila, aš san u školi bija bolji nego drugi.
Zvali su me Ive Nonin, priz oca i matere me zgojila.
Od malih nog srićan san bija, aš me je nona jako
volila.
Nona mi je bila tac i mati, valja je cilega života
štimati.

MOJI BARBI

Moji barbi, moga oca mlaži brati,
pošli su po svitu, bolji život jiskati.
Mati he je do portuna kumpanjala,
od žalosti suza njoj je u travešu pala.
Da će to dočkati, ni mogla virovati,
da će u starosti sama u hiži ostati.
Obećana zemlja, Merika i Argentina,
najliplja lita pošli su po stazi sojega diština.
Trideset lit je pasalo, kad su z hiže pošli.
Mati he je čekala, nikad nisu doma došli.
Od svih zvizd, najveća ka je vajka svitila,
materina zvizda, za sva vrimenta se ugasila.
Tužan dan je u meni, aš ja niman none druge,
crikvena zvona zvone, a ja slušan suze moje tuge.

ALIDA PERKOV

Dr.sc. Alida Perkov, rođena je 24.8.1952. u Puli. Poezijom i proznim sastavcima počela se baviti u srednjoškolskim danima, te su joj radovi objavljeni u više brojeva časopisa *Istarski borac*. Posljednjih godina piše poeziju za pjesničke susrete *Verši na šterni* i *Beside u jatu*. Njezine su stihove uglazbili Đeni Dekleva Radaković i Bruno Krajcar. Objavljuje znanstvene radove i monografije iz područja društvenih i humanističkih znanosti vezane uz gospodarstvo Istre. Predsjednica je udruge poslovnih žena BPW Pula, osnivačica je Platforme - asocijacije hrvatskih udruga poduzetnica i saveza Jadransko-jonskih udruga poduzetnica-BPW AdrionNet

ZIDI

Na proliće zidi nisu goli,
Se zgusla koruna
Nikle šparoge i bljušti.
Brnestra se žuti
Črčki kantaju
I babe već pod hladon kunšeljaju.
Ma ča je uno uzad zidih?
Kakova je uno hiža?
Siva, brez krova, brez škurih
Brez ruze, brez ladonje, zimi brez ljudih?
Namisto baladura od stine, sivo staklo
S turištin od svakakove navade.
Zide ne moremo tornati
Korune po selih ni.
Sve se kambijalo
Ustà je stari Ližnjan na spomin.

POD STARON LADONJON

Pod staron ladonjon, na Muntu u Ližnjanu,
Se igraju dica, a stari kunšeljaju,
skupi se selo, i stari i mladi,
i ljubav se piše, a koji put se i svadi.

Pod granan zelenin se besida spliće,
I po zimi i na proliće
od Maškar do Vazma, do Sveteg Martina,
ladonja čeka kad je lito i zima.

Kad sunce zapari, kad stina se žari,
pod ladonjon smo skupa, i mladi i stari,
bukaleta se toči, štorije se kaživaju,
tu srce je doma, u našen kraju.

I tako teču dani i šetimane
Maškare, plesi, i štorije stare,
Pod ladonjon se živi, pod ladonjon se spi,
I kada tako život pasa
Ladonja govori: ma vajak sam tu ja!

DAMIR PLETIKOS KOROMAN

Rođen je 25.10.1963. u Puli, a djetinjstvo je proveo u selu Bateli kraj Prnjani na Barbaštini. Osnovnu školu je završio u Barbanu. Član je karnevalske grupe *Veli Vrh-Valmade* od 2004., za koju je do sada napisao 8 pjesama, koje su i uglazbljene. Predsjednik je udruge *Očuvanja domaće beside i maškara Puljštine 2013*. Idejni je začetnik karnevalske povorke u Puli, organizator prvog *Pulskog karnevala 2015.*, te idejni začetnik i organizator *Velovrške balinjerade 2017*. Radovi su mu objavljeni u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012. - 2024.), *Verši na šterni* (2012.), *More na dlanu* (2013.), *Teov put do prvog koraka 2* i na *Krčkom portalu*. Živi u Puli (Veli Vrh).

MEĐUGORJE

(08.05.2015.)

O njemu ljudi čuda govore
kakovo je i kadi dojde to mesto sveto
stešo ne reču sve
aš njin vajak ništo zustane.

U Međugorje kad se dojde
na jutarnju se mašu u crikvu Sv. Jakova pojde
prijja nego ča se u Podbrdo
na mesto ukazanja Majke Bojže pojde.

Duga je i velika strmina
od mesta Bijakovići u Podbrdo
do mesta kadi je bilo
prvo ukazanje Majke Bojže.

24.06.1981. leta, na dan Sv. Ivana,
dici Međugorja Majka Bojža je svoju ruku dala
kad njin se je ukazala.

Prez daha su zustali i pitali se vidioci
Ivanka, Vicka i Marija,
Jakov, Ivan i Marijana
eli je istina to ča vidili su tega dana.

I drugoga dana, pokle Sv. Ivana,
Majka Bojža je vidiocje svoje h sebi zvala
a kad force su ćepali
u Podbrdo su Majki Bojžoj došli,
zgambijali su beside svoje
i zavjet – obećanje Majki Bojžoj dali

za svin ča su bili mali.
Sporadi tega se litnjica ukazanja slavi
drugega dana pokle Sv.Ivana.

Po strmini i oštremu kamiku
do mesta ukazanja pet je brončanih ploč
ke svaka za se i o sebi govore.

Poli svake ploče, po oštremu kamiku,
narod cilega svita gre i poli svake ploče
za se i svoju fameju moli
za svoje patnje i svoje boli.

U Podbrdu, poli kipa Majke Bojže,
moleći je i na harti pišu
da njin želje se uslišu.

Majčino se selo zove
u kemu su mladići i divojke,
radi vrlih patnji i muke svoje,
našli srićne dane svoje.

Križevac...
po oštremu kamiku i leticami
do velikega križa na vrhu 14 je brončanih ploč
ke o križnemu putu govore i poli kih se čuda ljudi,
žen i dice z cilega svita mole.

A blizu samega vrha
mrež 13. i 14. ploče – mesta
stoji i jena ploča kamenita
kako spomen na fra Slavku Barbarića.

Na Križevac eli Podbrdo
svakega je dana hodija
i eko kakov je to križni put
fra Slavke Barbarića bija.

Čenakolo se zove mesto
o spovidi mladih ljudi
kadi sporadi svojega življenja u drogi
novi život u njima se raja.

Mladići i divojke
spovidi su nan rekli svoje,
vidi se, ni njin bilo lako,
ma njihova spovid to je...

I kako nan
jedan mladić govori:
Mi u našoj kumpaniji čuda tega nimamo,
ni radio, ni tv, ni internet, ni novine,
ni mobitel nimamo,
ali zato imamo pravi put i to nan je sve.

Subota je i večer je
a u crikvi Sv. Jakova
euharistijsko je klanjanje i posebna večer je
kadi čuda ljudi kleči i se moli
po sve večeri i dane
da se zaliče njihove patnje i njihove rane.

Eko, dragi moji,
nisan van o Međugorju reka sve,
a još bi se tega dosta dalo
i čuda je tega još zustalo za čut,
ko Bog da i Majka Božja,
to ću niki drugi put.

ĐILDO PLIŠKO

Rođen je 9.11.1949. u selu Belavići, današnja Općina Marčana. Ekonomist je turističkog smjera, a radio je u poduzeću *Arenaturist* u Puli. Dugi niz godina bio je stalni suradnik *Pučkog učilišta* iz Pule, kao predavač predmeta Kuharstvo. Prve je pjesme napisao na ličkome ratištu 1993./94., gdje je bio zapovjednik satnije. Te su pjesme objavljene u *Hrvatskom vojniku*, listu *ČA* i knjižici izdanoj povodom 10. obljetnice *1. Domobranske bojne* iz Pule. Pjesme su mu objavljene i u zbirci pjesama Literarnog kluba *Uljanik* iz Pule, *Plamikaju beside* (2002.), te zbirkama susreta *Verši na šterni* i *Beside u jatu* (2013. - 2024.), a objavio je i samostalnu zbirku pjesama *U verše spleteno* (2006.). Živi u Puli.

ŠKALE

Nikad san teka zgoru i zdolu po škalan,
sad se po škalan teško skalan.
Nike su ud mramora, kamika eli driva,
ma za dojt i gori zaboje me noge i čriva.
Nikad san hodija po škalan u tezu po seno,
sad ni krav, pak mi je svejeno.
U hiži držin male škale za dignuti koltrine,
su ud aluminija, pak se hi lako nosi eli rine.
Na parceli iman škale ud 4 metra,
duperan hi samo kad dojde sestra.
Ki je ima karijolu, bilo je zlamenje,
na traljama se nosilo veliko kamenje.

TETE

Ima san ja tete Anđelinu i Fošku,
nikad one nisu stile poj u bošku.
Ma, uvo je drugačija priča,
kad govorin o tetan iz vrtića.
Moja šći dela za vrtiće,
i unuka će ako bude sriće.
Govore da teta ima malu plaću,
ma stešo ne pušti da dica zaplaću.
Daje njen isti i stavi hi spati,
teta njen dojde kako druga mati.
Na igralište u koloni gredu kako mravi,
dok teta govori „Da budete pravi“.
Ko je grdo vrime, svi su zakapotani,
jer liplje njen je kad se igraju vani.
Ivana, Marija, Nives eli Neta,
sve su to iz vrtića teta.

MARIJA ROJNIĆ

Rođena je 22.1.1970. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju *Medicinsku školu* u Puli. Godine 1995. diplomirala je na *Višoj medicinskoj školi* u Rijeci, a 1996. na *Pedagoškom fakultetu* u Puli i stekla zvanje nastavnika. Od 1998. zaposlena je u *Općoj bolnici Pula*, kao viša medicinska sestra. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011. - 2024.), prvoj antologiji *facebook* pjesnika (2014.) i zbirci *More na dlanu* (2014.). Sudjelovala na mnogobrojnim susretima pjesnika, kantadura i svirača diljem Istre. Živi u selu Orihi.

MÄČKARE

Välje, välje je pödne
drüga püsna nedilja
Büra püše, zîma je i näpro stîšće
a mäčkari na tratôri
zgôru sêlon grêdu
i vîču i trûbe u trumbëtu
Na srîd sêla su frmâli
i zdôlu se pomâlo levâli
Nikî kôš za jâja, nikî böce za vîno
u rukâh su nosîli
a starîji pâlice i štapājuć se hodîli
jedän armôniku na živötu
i pomâlo svîrîti i ljûde kuntentâti
domîsliti he da ça za mäčkare prontāju
i za š njîma dāju
Od hîže do hîže su hodîli
svîrîli, čîne dëlali, dîcu prædali
i š njîma komedijâli
Kôši su pomâlo bîli pûni jâj
böce pûne vîna
i za Pûst ki je vrêda dõma
svê te to skûpa prontâti
i u kumpanîji pofrajâti

KUMPANĬJA

Kumpanĭja se je
kõmoć nãšla
Čũda oštarĭj je
prĭja tẽga ubãšla
U mĩru su se
u ùni kantũn tãmo dõli sĭli
zakantãli i zasvĩrĩli
i po stãroj užãnci
jedãn drũgemu brojĩli
ki je besĩde žbaljã
i da mu to ne valjã
aš će se ljũdi smijãti
i nẽće he vãlje zvãti

ORIŠÂNKO

Orišânko si mōja
vrâg je tēga vīdija
Līpa si mi mōja šcī
ma tēbe dōma nīkad ni
Hodīla si zgōru zdōlu
dōkle nīsi pāla
Ni pasālo mīsec dān
nōseća si ustāla
Jūžinu si parīcāla
i famēju zvāla
da biš svīma povīdala
ča si fabrikāla
Māt i utāc te glēdaju
aš su te zgojīli
na pūt su te vrgli
a ti si zavorāla
To njīn je plāća
i vēlika tvōja fāla

NIVES TROŠT

koordinatorica susreta

Rođena je 15.8.1957. u Puli. Iz Želiski je, udata u Prhate. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju ekonomsku i Višu ekonomsku u Puli. Bila je zaposlena u *Tvornici vapna Most Raša* 10 godina, a potom u *SDK*, *ZAP-u* i *FINA-i*. Aktivna je članica KUD-a *Barban* od njegova osnutka i voditeljica recitatorske grupe. Koordinatorica pjesničkog susreta *Beside u jatu* u Barbanu, od prvoga susreta 2011. do danas. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011. - 2024.). Živi u Prhati.

PASTÒLI

Käd sän osamnâjstu fînila,
krîpke sän pastòle ubùla.
Na mēnti sän imäla
da morāju zdurät
za škôlu fînit, dëlo dobît,
dïcu zgojît i mălo žïvît.
Svè sän lîpo riväla, ma
pastòli su mi se jâko rashlapäli,
pêta mi je pojidëna, a pîsti me žûljaju.
Nêcu he maknût!
Jöš će pastòli durät,
nanôvo cu he šolät,
ča pokřpat i regulät.
Ko bôg da zdrâvlje,
trîba jöš lêt i lêt u njîh pacotät.

(martînšnjak, 2024.)

NA DNŮ KASĚLE

Pòd strìhon zabljěna,
 s pràhon pokrijěna,
 od břša skonšumàna.
 Pakròv škrìplje,
 sàmo se na jedàn kràj drží.
 Ča je to unûtra ustàlo
 i na hipàc me tàmò tornàlo.
 Bìčve na rûke upletěne,
 věc su he tårme nàčele.
 Vìdin žilàve rûke mōje bàbe,
 prěslicu krìpko držìdu,
 vûnu potěžu,
 na vretěno přěju mōtaju.
 Přsti z òglami prebìru i plětu
 da trûdne nōge ne zěbu.
 Jòš se trî orìha i dvà lišnjaka po kasěli stfču,
 za svidòke su ustàli
 da su he nikàd svì štimàli.
 Danàs he dïca za bulìn držìdu
 i z nogàmi kopunàju.
 U kantûnu kròz škùlju jěno òko škìljì,
 mīš z rēpon māše i kàko da mi príti.
 Tu sàñ sàda ja vladàr i gospodàr!
 Vrēda sàñ pakròv kalàla,
 mīša skrìla i svě ča sàñ vídila
 u sřce za víke vikòva spràvila.

(antòšnjak, 2025.)

ZAGRNI ME

Săn kuntênta,
sřce tũće,
dêsno ôko igrâ,
srřća,
milřna,
strâh...
Zagřni me
da me nřč ne ledř,
da se ta teplřna
frmâ,
da ne bižř,
da me jřš vrřmena
i vrřmena držř.

(božřćnjak, 2024.)

STEFANI TROŠT

Rođena je 16.4.2008. u Puli. Učenica je 2. razreda srednje Medicinske škole Pula. Članica je KUD-a *Barban* te aktivna u njegove dvije sekcije: literarno - recitatorskoj i plesnoj skupini. Živi u Trošti.

NIKADA I NIKAD

Nikada su dica tekla,
Ležala u zelenoj travi,
Z baloton se igrali,
Oko babe i dida skakali.
Igrali se kako munjeni,
Po svuda bi bižali
I svako malo
Ča fabrikali.

A ča je sad,
Prazno sve
Dice nideri,
Nanke babe i dida
Nideri ni viti.
Pa propensaš
Kamo gre ti svit
I znaš da tako
Više nikad neće bit.

GLE DAN JE

Gledan je,
Reste, gambiva se,
Ni više mala,
Skroz se gambijala.
Ča na bolje ča na huje,
Pa pensan,
Kamo ta lita teču,
Ča se ne moru frmat,
Ča ne moru zustat.

Sve se
Poli nje gambijalo,
Ne znan ko bi je
Ki pozna, ko bi se frma
I domislja, da je i ona
Nikada bila mala,
A sada bin njoj
Samo rekla,
Pježa mi se kakova si sad,
Ali vajk će mi falit mala ja.

PLAVE KAKO I MORE

Kad me gledaju, svit se zafrma
Srce tuče, a duša kanta,
Kako i more plave,
Bistre i sjajne
Tvoje oči plave.

U njima se gubin,
Sriću najden i zapensan
Kako mi je lipo i
Kako tu mi je misto
Kadi zustat želin.

LORETA UKOTA

Rođena je u Pazinu 1961. Do udaje živi u Maretićima, a nakon toga u Glavanima, gdje radi kao knjigovođa. Pjesme piše od osnovne škole, koju je pohađala u Žminju, gdje su joj pjesme objavljene u *Čakavčićima*. Objavila je samostalnu zbirku pjesama *Lancuni na buri* (2003.). Nastupala je na *Veršima na šterni* u Vižinadi, a pjesme su joj objavljene u zbirkama *Beside u jatu* (2011. - 2024.) i u više časopisa. Piše na čakavštini i književnom jeziku.

FUNDAMÊNTI

U tëplen krîlu
Ubavijêne i spletêne z milînon
Lîpin besîdami, škêrcima
i štôrjicama od jedân pût
Möleć najmânje ditînje molîtvice
Möje nüčice i ja
köpamo fundamênte

MÔRO

Mrěž naròdon na sâmlju
Lîpi je môrasti mladîc
Lîp je i môro tovarčîc

Ma najsläjji môro
Züz bačvîcu
Kumpanîji kröz gřlo se fûze
Kolorâ ubrâze
Razvêže zajlk

Päk ne čakulâ čovîk
Čakulâ M Ô R O

U môrasten kvâdru jedän dän fermän

DÂJTE MI RÔKO

“Dâj mi ručičo”

Besïde zavàjka timbràne, zapamêcene...

Màljahne su bìle naše stîšcene mèž tvojemì prsti

Najdraža ruokà pëlje po stazàmi žìvljenja

Dricìva, dragà, dâje

Z drùgon sklopljèna mòli

Pròsi

Dèla

Za nàs....

Zahvâlني za mìlost žìvòta

Svè radòsti, mudròsti, trpljenja

Nezabljeni ustajù hîpi

Kâd si nàs, svojò dîco molìla

“Dâjte mi rôko...”

Svâ fôrca od svîta

zarìvala se u te stîske, fôrce, fôrce

Jedîna pòmòc ku si mògla dobît

S kôn si šlâ na vijâz

U lîpçi, zavičèni svît

S kêga čèš nàs dòkle dîšemo peljât za ručice

NINA VALE

Rođena je 14.8.2005. u Puli. Studentica je 1. godine glazbene pedagogije na Muzičkoj akademiji Pula. Članica je KUD-a *Barban*, gdje djeluje u literarno – recitatorskoj, pjevačkoj, sviračkoj te plesnoj sekciji. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama *Beside u jatu* (2018. – 2024.). Živi na Punteri.

PRAMALIČE – ŠTAJUN ZALJUBLJENIH

Kad dojde pramaliče, njuši cviče.
Gledan zgubljene tiče,
ki su se z juga,
tornali.
Pensan,
i na tebe, i na
vrime ko smo pasali.
Cvita cviče, još smo sami.

FUJ...

Ponadaš se u ljude nike
ki ti u srcu znače.
Peče kad se zvuču,
povidajuć štipidece.

Boli,
kad je, ma ni.
Vrime leti,
ča ću sama z sobon?

Dat se ili uj?
Sve mi je nike pute,
tako fuj.

PUNA GLAVA

Pensiri, pensiri...
suze gredu prez pensat.
Kamik na srcu,
radi čega?
... ni sama ne znan.

Ne moren spat
Puš me! Fini!

Škuro je...
samo uru čujen
kako kanta svaki minut,
a oči se zaprit ne daju.

Ni mi ni teplo ni zima,
sve je kako triba.

U postelji san ja
i glava ka me ne pušti
zaspat.

INDA ZENZEROVIĆ

Inda je rođena 6.6.1955. god. u Puli. U njezinim pjesmama žive slike djetinjstva, radost običaja i zvukovi nekadašnjih vremena. Piše s ljubavlju i topline, donoseći u svojim pjesmama dah prošlih dana, jednostavnost života i onu iskrenu radost koja nikad ne blijedi. Živi u Hreljići, okružena ljepotom prirode koja joj daje nadahnuće i mir. Do sada nije objavljivala svoje pjesme.

KORAT

Nike dane, kad mi je svega dosta,
kad iz unega konfužiona od dela
doma gren,
valjen mi je laglje
kad u selo u korat koraknen.

U jenen kantunu
brek kadine nateže
i od dragosti s repon maše,
iz drugega kraja,
mačka pridame teče,
a piplic se nanke ne makne
i dalje mrež rožah preće.

I malo mi rabi,
da u miru sela
vreda na muke z dela zabin.

Samo mi je više jutri
teško puštiti korat
i pensati
kako i on za namon pati.

IGRA (MOJE SELO)

Kad san bila mala, u mojen selu ni bilo šfalta.
Samo razderena bila česta puna praha,
a mi dica, crtaj trilju na srid česte i sela,
i ni straha da će ča doletiti.
Kurijera ritko pasiva, a vituru želimo i viti.

Hitamo pljočku i dage ki će bolje,
deremo jedine cavate.
Svaki pet minuti se čulo:
“Ma ne, ni jušto, ja se više ne igran!”
Ma stešo jopet sve četiri, jena za drugon,
prašimo po trilji.

Noge blatne, cavate razderene i mi kuntente.
Kad se jače nasmijemo,
biš čuja tetu Mariju kako viče:
“Diinaaaa, ćeš doj doma?! Aj, brižna ti,
ma ćeš he čepati”,
a ja sva u strahu pensan, samo da je ni čula moja mati,
perke neću ni ja bolje pasati.

Ma je bilo lipo po selu klatiti, u prahu trilju igrati,
na trtorinu skakati, niš ne imati, a se smijati,
i više put dojt doma i tri po guzici dobiti,
i prez večere pojti spati.

Ča će mi sada šfalto po ken bin lako crtala trilju,
ča mi sada tri para tenisic i pastoli,
kad više ne rivan pošteno ni selo viti,
kad niman zašto se smijati, a kamoli volje za igrati.

MLADI PJESNICI

Osnovne škole Jure Filipovića, Barban

Mentorica:

MAJA GRIPARIĆ, učiteljica hrvatskog jezika

ANA BLAREŽINA

Rođena je 17.4.2012. u Puli. Učenica je 6. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Pohađa povijesnu i grupu i te građanski odgoj i obrazovanje, a najviše voli pjesmu, ples i glumu te kao članica školske dramske grupe i pjevačkog zbora nastupa na svim priredbama. Pleše s Barbanskim mažoretkinjama. Živi u selu Šajini.

ROŽE SU UVENULE

(za Šajine)

U črnoj noći i mirnen snu
sine se šetaju po njihoven tlu.

A kad pomislin na te buke
i njihove ruke
srce mi se slomi.

Tlo crlene boje
dok mater stišče
dite svoje.

Rože su uvenule
od velike tuge,
zbog zla ča je ubilo
tolike ljude.

MATE BUŽLETA

Rođen je 7.10.2011. u Puli. Učenik je 7. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Voli filmove, sport i gradnju zanimljivih mjesta za igru. Živi u selu Glavani.

VEČER POLI OGNJIŠTA

Ognjište san naložija da bin hižu steplija.

Gori ognjište i lavić se grije.

NJive su okopane,

I dan pomalo finjiva.

Škerca ni, svi večeru čekaju.

Triba spati poj.

Eko, gremo počinuti za novi dan!

NIKA BUŽLETA

Rođena je 7.10.2010. u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. U slobodno vrijeme voli trčati i slušati glazbu. Živi u selu Glavani.

NAJDRAŽA NEDILJA

Nedilja služi da se
fameja okupi.
Stari ljudi štorije povidaju,
dok se dica i mladi prejidaju.

Čeripnja napo pojidena,
a fameja najidena.
Dok se dica igraju,
žene z muškima čakulaju.

ANASTASIA GLAVINIĆ

Rođena je 31. 7. 2011. u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Članica je Barbanskih mažoretkinja; voli zabavu, ples i fešte. Živi u Frkeči.

POLI UGNJIŠĆA

U lušjeri ugnjišće gori,
mojemu didu ledeno ni.
Kad si lačan, pršuta se naji,
aš se u lušjeri to drži.

I bukaleta za supu,
pršut, panceta,
uz sve to dojde
jena dobra špaleta.

Kad se najiš,
pojt ćeš spat,
lipi snovi će te zvat.

ANGELINA KOLIĆ

Rođena je 1. 10. 2013. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Voli plesati i glumiti na svim priredbama, pjeva u školskom zboru te sudjeluje u mnogim izvannastavnim aktivnostima: Mladi vrtlari, Dramska skupina, Građanski odgoj i obrazovanje, a izvan škole trenira atletiku i pleše s barbanskim mažoretkinjama. Živi u Škitači.

ŽALOST U ŠAJINI

Jene tihe noći došli su ljudi u črnemu.

Nike su ubili, niki su ušli.

Jedan drugoga su zvali.

Ko su čuli, z pištole bi hitili.

Krv se lila česton poli hiže.

Anđeli su letili, cviće su nosili.

A njihovi najbliži suze su lili.

Skuže smo lovili

Ča su nas tolike ubili.

Ma skužu primili nismo

Aš prijatelji više nismo.

FILIP KOLIĆ

Rođen je 8. 8. 2013. u Puli. Pohađa 5. razred Osnovne škole Jure Filipovića Barban, gdje je aktivan u mnogim izvannastavnim aktivnostima: dramskoj grupi, građanskom odgoju i obrazovanju, mladim vrtlarima i nogometu. Izvan škole trenira nogomet u NK Smoljanci Sloboda, pohađa školu stranih jezika i član je KUD-a Barban. Najviše voli nogomet i matematiku, a u slobodno vrijeme voli i čitati. Živi u selu Šajini.

DEVETI ANTOŠNJAK

(za Šajine)

Bilo je to u zimskoj noći,
Njemci su napali pokle ponoći.

Dica gola i bosa plaču
i materi u naručje skaču.

S kaluna municiju ispalili
svo selo zapalili.

Cilo selo je gorilo,
kai da je dan je svitlilo.

Metak ti fameju rani,
a tebe boli više nego njih vani.

AJ MA SAN LAČAN

(uz Dane kruha)

Aj ma san lačan...
A njiva se triba požeti
i od zrna muku učiniti.
E, kad smo muku učinili,
homo kruh umisiti.

Baba će dojtí pomoći
i delati sve do ponoći.
Ujutro će ga na banak staviti,
fameja će se dojtí nahraniti.

TINA MEDVID

Rođena je 23. 8. 2011. u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Slobodno vrijeme provodi u prirodi, a voli i crtati. Živi u selu Grandići.

KADA NINEGA NI

Ognjište se u lušjeri drži,
a moj dido tamo sidi.
Tar ognjište je lipo kako god obrneš,
sve ča je tamo, to pojideš!

Kobasice, pršut i špaleta tamo stoji
Ki god da je lačan neka se naji.
Kada je grdo, kada ninega ni,
moj dido jenu kobasicu poji!

NEA ŠVERKO

Rođena je 20. 4. 2011. u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Jako voli crtati i družiti se sa životinjama te plesati s Barbanskim mažoretkinjama. Živi u selu Želiski.

OGNJIŠTE

Teplo i pronto
ognjište
za učiniti isti.
Svu volju i ljubav
zavisiš na komoštru
i umišaš
u svoju
maneštru.

KATE UČKAR

Rođena je 28. 1. 2012. u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Bavi se plesom, članica je Barbanskih mažoretkinja. Živi u Barbanu.

SPRID OGNJIŠČA

Lipo diši z ognjišča,
friško pečena čeripnja.
Nono u kantunu stoji,
ninega doma ni.

Banak pronat čeka
ljude sve lačne.
Lušjera sva zadimljena,
čeripnja učinjena.

NIKA UČKAR

Rođena je 25. 7. 2012. u Puli. Učenica je 6. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Voli pisati pjesme, crtati i igrati nogomet. U školi pohađa građanski odgoj i obrazovanje, povijesnu i dramsku grupu te nastupa na školskim priredbama, a izvan škole pleše s Barbanskim mažoretkinjama. Živi u Hreljićima.

MOJE SELO

U jenen malen kantunu
Kadi ljudi ne budu
Tu san ja sa svojih starcima
Držim breka na lancima.
Tu mi je i baba ka z šepavon nogon hodi
Tu je i dido ki z bevandon kokoše vodi.
I zrmani z grada dojdu u selo.
Forši je malo
Ma je u srcu velo.

KLARA VRTAČIĆ

Rođena je 8. 12. 2013. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Jako voli plesati s Barbanskim mažoretkinjama, pjeva u školskom zboru, sudjeluje u izvannastavnim aktivnostima mladih vrtlara te građanskom odgoju i obrazovanju. Posebno se ističe u dramskoj grupi te rado sudjeluje u školskim priredbama. Živi u selu Šajini.

KRUH

Dani kruha su tu.
Triba kruh načiniti,
umisiti tisto
i direkt u špahor poj.
Fameju zvati i za banak sisti
i pojisti.
Niš neće ustati
pak će breki gladovati!

TE JENE NOĆI

(za Šajine)

Te jene noći zima je bila,
A svitli plamen sve he je zbudija.
Z hiže su tekli, mater su zvali,
A prokljeti neljudi nikega su iskali.
Nisu ga našli pak su sve poubijali.
Ma mi nismo niš ud tega zabili
Aš su naše babe i didi
Zavajk
U toj noći ustali.

KAZALO

Riječ urednika

DENIS KONTOŠIĆ, mag.educ.:

KRELA ZA KOREN BARBANSKI5

Gost susreta i zbirke

GRACIJELA PUTINA, *Brajkovići*13

Još je do noći15

Gremlin16

Zavajon17

Riječ pjesnika

MILENKO BAČAC, *Draguzeti* 18

Deboto leden san te dočeka 19

Moji Barbanci 20

Siromaština 21

TARČIZIO ČIZO BASTIJANIĆ, Pula 22

Barban..... 23

Čovik..... 24

Mobitel..... 25

MIRJANA BERNEŠ GLAVINIĆ, Jesolo (Italija)..... 26

Dar neba i zemlje 27

Život oko mene 28

Brek..... 29

LANA BROSKVAR, Prnjani..... 30

U miru 31

Gusto..... 32

Nikad je jutri 33

NIKA BROSKVAR, Prnjani.....	34
Najdi svoje fundamente	35
Grih bi bilo poj.....	36
Koreni ne pušte	37
EDA BUDIĆ, Žminj	38
Teta Pepa Njihova.....	39
Subota jutro.....	40
Međugorske kartuline	41
JASNA BULIĆ, Vodnjan	42
Bija si bija	43
Dvi sestre za dva brata.....	45
MIRANDA BUTKOVIĆ, Biletići.....	46
Naš utac	47
Milka.....	48
EDITA DOLFINI, Hreljići	49
Baba Zora.....	50
DRAGO DRAGUZET, Pula.....	51
Vilija Male Svetice	52
Ponudba	53
Plamik sviće.....	54
BISERKA DRNDIĆ, Pula.....	55
Trda grot.....	56
Linarda.....	57
Švraka	58
NEVIA GLAVINIĆ, Barban.....	59
Ča je bilo je pasalo.....	60
Dragi moj tata	61
Na srid mora raj na zemlji	63

SARA GRGORINIĆ, Rijeka	65
Neću.....	66
ŽIVKA KANCIJANIĆ, Vodnjan	67
Pismo materi	68
Ulika	69
Novi meni	70
ELIS KONOVIĆ, Jurićev Kal	71
Samo ča te ni.....	72
Fumina kamenica.....	73
Življenja pletilo.....	74
ALEN KONTOŠIĆ, Pula	75
Proliće u nami	76
Volin	77
Poltronaši	78
DENIS KONTOŠIĆ, Orihi - urednik zbirke	79
Želja	80
Pramaliće	81
More u voku.....	82
DIVNA KONTOŠIĆ, Pula	83
Traversa	84
Ljubav	85
Kažun.....	86
MARIO KONTOŠIĆ, Pula.....	87
Garoful	88
Moja prva škola	89
ANITA KOROMAN, Prhati.....	90
Draga naša	91

NEVIA KOŽLJAN, Goleševo	92
Litnji vihor	93
U oči ti štijen.....	94
Dvi kumpanjice i supa	95
DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ, Goleševo	96
Petnajsto jato.....	97
Krivi kraj.....	98
LUCIJA KRELJA, Hrboki	99
Pamet u glavu	100
Učera i danas.....	101
MILAN PAČIĆ, Banjole	102
Lipa moja.....	103
Ča smo	104
ANA PAUS, Orihi	105
Budi kuntenat ča si tu	106
MARKO IVAN PEKICA, Zagreb	107
Beside u jatu petnajsti put.....	108
Na vrati Boljunke.....	109
Poli mora.....	110
ELIA PEKICA PAGON, Zagreb.....	111
Znajmo dati.....	112
Voliti	113
Maske.....	114
BARTOL PEREŠA (Ivan Neruda), Pula.....	115
Čovik san ljubavi i mora.....	116
Ive nonin	117
Moji barbi	118

ALIDA PERKOV, Ližnjan.....	119
Zidi.....	120
Pod staron ladonjon	121
DAMIR PLETIKOS KOROMAN, Pula	122
Međugorje.....	123
ĐILDO PLIŠKO, Pula.....	126
Škale	127
Tete	128
MARIJA ROJNIĆ, Orihi	129
Mačkare	130
Kumpanija.....	131
Orišanko.....	132
NIVES TROŠT, Prhati – koordinatorica susreta	133
Pastoli	134
Na dnu kasele.....	135
Zagrni me.....	136
STEFANI TROŠT, Trošti.....	137
Nikada i nikad.....	138
Gledan je.....	139
Plave kako i more	140
LORETA UKOTA, Glavani.....	141
Fundamenti	142
Moro	143
Dajte mi roko	144
NINA VALE, Puntera	145
Pramaliće – štajun zaljubljenih.....	146
Fuj... ..	147
Puna glava.....	148

INDA ZENZEROVIĆ	149
Korat	150
Igra (moje selo).....	151
 MLADI PJESNICI OŠ Jure Filipovića, Barban	
Mentorica: MAJA GRIPARIĆ, prof.....	152
 ANA BLAREŽINA, Šajini.....	
Rože su uvenule.....	154
 MATE BUŽLETA, Glavani	
Večer poli ognjišta.....	156
 NIKA BUŽLETA, Glavani.....	
Najdraža nedilja	158
 ANASTASIA GLAVINIĆ, Frkeči	
Poli ugnjišća.....	160
 ANGELINA KOLIĆ, Škitača.....	
Žalost u Šajini	162
 FILIP KOLIĆ, Šajini	
Deveti antošnjak	164
Aj ma san lačan.....	165
 TINA MEDVID, Grandići.....	
Kada ninega ni	167
 NEA ŠVERKO, Želiski	
Ognjište.....	169
 KATE UČKAR, Barban	
Sprid ognjišća	171

NIKA UČKAR, Hreljići	172
Moje selo	173
KLARA VRTAČIĆ, Šajini.....	174
Kruh	175
Te jene noći.....	176

ISSN 1849-4331

9 771649 433991